

**Uluslararası
I.Balkan Türk Şairleri
Buluşması 2012**

International I.Balkan Turkish Poets Meeting

**Kırcaali
Şiir Seçkisi**

BALKAN TÜRK ŞAİRLERİ
KIRCAALİ BULUŞMASI
2012

Edirne Valiliği

Balkan Kitaplığı

Yayın No: 1

Editör

Fahri TUNA

Katkıda Bulunanlar

Müzekki AHMET

Harun BEKİR

Esmâ GÜNDOĐDU

İç Düzenleme

D. Ali DERViŐOĐLU

Kapak

Aydın Y. DURAN

Tashih

Ayşenur GÜLSÜM

Baskı

Melisa Matbaacılık

Yayın Kodu

978-605-4031-71-9

Edirne - Kasım'2012

I. BALKAN TÜRK ŞAİRLERİ KIRCAALİ BULUŞMASI

İÇİNDEKİLER

Şiirin Kırcalı Vuslatı / Hasan DURUER (Edirne Valisi) ..	9
Bayram KUŞKU (Bulgaristan).....	11
Tuna Türküőü	12
Hak	14
Gönül Esintileri	15
Ümit Turu	16
Canan ÖZER (Kosova)	19
Bulursan Sevdığım Beni de Çağır	20
Bir Rüzgâra Kapılıp Gurbete Esesim Var	21
Gidişinle	23
Gitmen Olmadı	24
Durhan ALİ (Bulgaristan)	25
Zaman Oldu	26
Seni Dün	27
Türkülerimiz	28
Şafak Sökerken	29
Firdevs BÜYÜKATEŞ (Kırklareli)	31
Kalemin Dili	32
Benden Başkası	33
Vatan Sana Sen Vatana Emanet	34
Elveda Yerine Merhaba	35
Kasım	37
Dilek	38

Güllü KARANFİL (Gagavuzyeri).....	39
Danışma	40
Kaar Tanesiyim.....	41
Gel, Ey Sabaa.....	42
Umutluyum.....	43
Eski Ruh.....	44
Kemençâ Çalan Kız.....	46
Habibe AHMEDOVA (Bulgaristan).....	47
Güneşim Altın Elleri	48
Torunum Resimler Çizer	49
Memleketin, Rodoplarım – Dağım Benim	50
Ben Düşünmeyi Sevenlerdenim	52
Hasan SÜLEYMAN (Bulgaristan)	55
Sıla Hasreti	56
Tek Yürek Olalım	57
Şumnu Güzeli	59
Unutmadım Seni	61
Hasretim Köyüme.....	63
İrfan ÖZCAN (Edirne)	65
Biraz Mavi Bıraksaydın Avuçlarıma	66
Bir Yağmur İstiyorum	67
Her Eylül Bahar Olur	69
İçimdeki Dügümler	71
Anlayacaksın	73
İsa CEBECİ (Tekirdağ)	75
Hayatın Işıkları.....	76
Türkçem.....	78
Yurt Özlemi.....	79
Yavrum	80

Metin BARBAROS (Edirne).....	81
Edirne	82
Can Kırklareli.....	83
Yaşanası Sevda.....	84
Bilemiyorum.....	86
Bir Dedem Vardı.....	87
Mustafa HATİPLER (Edirne)	89
Hep Seni Yazdım Ya Da Rumeli'ye Ağıt	90
Bu Şehirden Gittiğimi	94
Geceydi	95
Karlar Yağdığında Hatırla Beni	98
Seni Sevince Anladım	103
Resmiye MÜMÜN (Bulgaristan)	107
Kara Zindan	108
Ademoğlu.....	109
Baş Eğmem.....	111
Bekledim	112
Mümin Kardeşim.....	113
Sabri ALAGÖZ (Bulgaristan)	115
Kader Tuna veya Keder Tuna.....	116
İki Mezar Arasında	117
Kırcaali Anıları	119
Kırcaali	121
Yollar	123
Sezen SEYFULLAH (Makedonya)	125
X	126
Bir Şiir Akşamı	131
Üsküp	133
Üstad.....	135

Şefaaf AHMET (Yunanistan).....	137
Yüceden Sevgimiz.....	138
Sen Sadece Gidiyorsun	140
Vazgeçilmez.....	141
Yeniden	142
Acaba	143

Uluslararası

I. Balkan Türk Şairleri

Buluşması-Kırcaali

Katılan Şairler-2012

Bayram Kuşku (Bulgaristan)
Canan Özer (Kosova)
Durhan Ali (Bulgaristan)
Firdevs Büyükkateş (Kırklareli)
Güllü Karanfil (Gagavuzyeri)
Habibe Ahmedova (Bulgaristan)
Hasan Süleyman (Bulgaristan)
İrfan Özcan (Edirne)
İsa Cebeci (Tekirdağ)
Metin Barbaros (Edirne)
Mustafa Hatipler (Edirne)
Resmiye Mümün (Bulgaristan)
Sabri Karagöz (Bulgaristan)
Sezen Seyfullah (Makedonya)
Şefaaf Ahmet (Yunanistan)

Sunum: Elif Baysal

**Türkiye Filibe Başkonsolosluğu ve
Edirne Valiliği himayesinde;
Kırcaali Belediyesi
Kırcaali Türk Kültür Sanat Derneği
Balkan Türkleri Federasyonu
tarafından düzenlenmiştir**

15 Kasım 2012, Kırcaali (Bulgaristan)

Program

- 16.00 Şairleri gençlerle buluşması
(Mestanlı İlahiyat Lisesi)
- 18.00 Şiir sunumu
(Kırcaali Belediyesi Kültür Merkezi)
- 19.30 Balkan Türküleri konseri
(Kırcaali Türk Folklor Ekibi)
(Buket Derneği Türk Halk Müziği Topluluğu)

Organizasyon

Müzekki Ahmet (Kırcaali Türk Kültür Sanat
Derneği Başkanı)
Harun Bekir (Güney Bulgaristan Türkçe Öğret-
menleri Derneği Başkanı)
Fahri Tuna (Edirne Valisi Balkan Danışmanı)

ŞİİRİN KIRCAALI VUSLATI

Şiir ve şehir.

İkisinin de arka planında zengin bir birikim, güçlü bir me-
deniyet, üst düzey bir mimari, derüni bir uyum ve huzur yat-
maktadır.

Büyük mimarlar eserleriyle şehirlerin şiirini yazarlar, büyük
şairler de mısralarıyla şiirin şehrininini.

Şiir ve şehir arasında, sanıldığı gibi aksine çok güçlü bir bağ,
bağlar vardır; Edirne'nin bercestesi- sadece Edirne'nin değil
neredeyse tüm medeniyetimizin bercestesi- hükmündeki Sel-
imiye'yi en güzel noktadan seyreylememiz için yapılmıştır Mu-
radiye sanki. Meriç'in, Tunca'nın üzerine birer gerdanlık gibi
serpiştirilmiş taş köprüler, sanki karşıya geçmek için değil de
Selimiye'ye, Eski Camii'ye, Üç Şerefeli'ye kanatlanmak için inşa
edilmişlerdir.

Prizren'deki Sinan Paşa, Üsküp'teki Yahya Paşa, Kalkandelen-
den'deki Alaca Camii, Filibe'deki Cumayata, Şumnu'daki Tom-
bul Camii, farklı şehirlerin ve ülkelerin eserleri olmaktan çok,
aynı gazelin mısraları, aynı güftenin farklı makamlardaki beste-
leridir adeta. Akdere ile Tunca kardeş, Dragor ile Meriç aynı
yolun yolculandır. 'Manastır'ın ortasındaki çeşme' ile Selimi-
ye'nin ardındaki gözü yaşlı çeşme, aynı ağtın türküsünün söyler-
ler işiten kulaklara.

Mostar'ın ağtı kâh Gümülcine'den minarelerde salâ olur
okunur, Drama Köprüsü kâh türkü olur Gagavuzyeri'nde söyle-
nir.

Bütün bu şehirlerin atası Edirne, banisi Sultan Murad Hüda-
vendigâr'dır; Balkanlarda bir 'şiiir şehir' gösterin ki Sinan'ın eliy-
le İtrî'nin bestesi değmemiş olsun. Estetikle şiiirin doyumsuz
vuslatıdır Balkan şehirlerinin her birisi adeta.

Şiirimiz de ana sütü kadar temiz ve ana sütü kadar helâl
Türkçemizleilmekilmek ördüğümüz birer kanaviçedir sanki.

İşte Balkan Türk Şairlerinin Buluşması, yüz yıllık bir fasıla-
nın ardından, aynı dili konuşan, aynı hasretleri çeken, aynı
türkülerle coşan, aynı kelimelerle şiiir sarayları inşa eden bir
milletin çocuklarının 'Kırcaali vuslatı' sayılmalıdır.

15 Kasım'da Kırcaali, on ayrı Balkan şehrinde on beş Türk
şaire ev sahipliği yaparken, şiiirin merkezine Türkçeyi oturtarak
'yeni bir doğuşu' müjdeliyor adeta. Türkçenin ses sultanı şairle-
rimize can-ı gönülden teşekkürlerimi sunuyorum.

Şiiirin Kırcaali Buluşması'na örnek bir ev sahipliği yapan baş-
ta Kırcaali Belediye Başkanı Sn. Hasan Aziz ve T.C. Filibe Baş-
konsolosumuz Sn. Şener Cebeci olmak üzere; organizasyonu
gerçekleştiren Kırcaali Türk Kültür Sanat Derneği Başkanı Mü-
zekki Ahmet'e, Güney Bulgaristan Türkçe Öğretmenler Derneği
Başkanı Harun Bekir'e, Balkan Türkleri Federasyonu Başkanı
Zürfettin Hacıoğlu'na, Balkan Danışmanım Fahri Tuna kardeşi-
me, şair buluşmasının seçkisi durumundaki bu kitaba emeği
geçen herkese teşekkür borçluyum.

Estetiğin ve tarihin eski başkenti Edirne, daha bir merkez,
daha bir ağabey, daha bir arkadaş, daha bir dert ortağı, daha bir
yakın olacak Balkanlara bundan sonra.

Nice güzelliklerde buluşmak dileğiyle saygılar sunuyorum
efendim.

Hasan DURUER

Edirne Valisi

8 Kasım 2012

Bayram KUŞKU (Bulgaristan)

1947 yılında Haskova Durakköy'de doğdu. Otuz yılı aşkın
köy hekimi olarak görev yaptı. Hâlen Haskova Mineralni
Bani / Kaplıcalar) Belediyesi köylerinde hekimlik yapmaktadı-
r.

Mineralni Bani / Kaplıcalar Kültür derneği Başkanlığına da
yürüten Kuşku, ağırlıklı olarak yazdığı lirik şiiirleriyle ta-
nınmaktadır.

Şiiir Kitapları: 'Yeşil Işık' ve 'Gönül Esintileri'

Tuna Türküsü*Merhum Kadriye Latifova'nın anısına*

Sabah sisi
 Sular üstünde yorgun argın
 Çadırımı toplar dağ başına
 Yeşillere boyanır Tuna boyu
 Akan sular kaderinden koyu
 Bir ses dalgaları
 Çarpan dalgalarında yorulur allanır
 Şafak vakti güneşin tellerine sarılır
 Kızillara boyanır yıkanır kırılır
 Yanık bir türkü:
 "Görmedin mi
 Oy civan Alişimi Tuna boyunda?"
 Kaybolmuş kara suların koynunda
 Yer yer perdeler iner gözlerine

Saplanır bakışlar derinlere
 Ağaçların yamaçların uzun gölgeleri
 Uzanır gider hayallerin peşinden
 Meltem ılık ılık katılır
 Kuşların sabah konserine
 Mavi suların üstünden
 Kayar gider martıların yanık sesleri.
 Sessiz gerinir uyanır sabah
 Kırkların mis kokusuyla
 Doğan güneşle yıkanır ısınır
 Türkü sınır bilmez
 Kâh rüzgârın yoldaşı olur
 Kâh yağmur olur
 İner çisil
 Irmak olur
 Yine tutulur
 "Görmedin mi
 Oy civan Alişimi Tuna boyunda?"
 Ay yoğunluğunu
 Tuna sularında yıkar
 Sabah sisi yağmur olur
 Türkünün gözlerinde
 Kımıldar dalların ucunda yaprak
 Alır gider çiğ tanelerini
 Türkünün kaderini örter toprak.

Hak

Hakkın bayrağı sarsılmaz halkındır
 Gönülde hürdür yılmaz yücelenir
 Gururumdur more bedel kanımdır
 Bükülmez kolu korkmaz zirvelenir.
 Kirletemem onu göz bebeğimdir
 Kader gelse de basa düğüm düğüm
 Beni ayakta tutan güneşimdir
 Onunla yatar kalkar özgürlüğüm.
 Hakka kor kursun islemez deneme
 Çelikten göğsü siperler halkını
 İnsan ol! Hakka acı söz söyleme
 İcabında sen helâl et kanını.
 Göz çevirme, hak öz anne sütüdür
 Değiştirecek ne var ki dünyada
 Özgürlük mutlu birliğin gücüdür
 Yaşamalıdır! Dünya baki, hürdür.
 Boş ver, yolun başında dön gel, sarıl
 Pekişsin sevgi, gayri sarsılmasın
 Utanma, senin de hakkın der Tanrı
 Ortak hakkımız birdir yıkılmasın.

Gönül Esintileri

Kaderimi tattım gönül bahçesinde
 Zamanı böldüm dilim dilim
 Anılarım yeşeremedi hiç bir mevsim
 Yalnızlığımın deryasında
 Sır kalsın diye
 Duvarlar da sustu inadına.
 Bir Temmuz akşamı
 Samanyolunda raks eden yıldızlar
 Ansızın gözlerimde durdular.
 Rüyalarımla ucundan uçup gittin
 Parçalanan bulutların arasından
 Karanlık çöküverdi pencereme.
 Çisil çisil bir yağmur
 Tazeledi gönül bahçemde
 Solan çiçekleri.
 Çiçekler arasında
 Raks etmek ne mutlu!
 Yıldızlar düşer etrafımızda
 Karanlık parçalanır
 Alır gider kendini ortaldan
 Ve çözülür yavaş yavaş
 Alı pullu tan.

Ümit Turu

1. Bir ümit turu attım
 Gönül limanında
 Mutluluk bahçesinde
 Ümitlerim yakın zamanlardan
 Uzadı gitti.
 Ardından bir rüzgâr
 Süpürdü kırıntıları
 Kelebekler uçtu gözlerimden
 Bakışlarım bulut bulut
 pasladı anıları.
 İyi ki anılar olumsuz kalır/
 Dağ başında kanatlanmış bulutlar
 Alır gider bir gün kendini
 Yağmur olur hasretin gözlerinde
 Sel olur uzanır gider...
 Yılların serenade
 bahar dallarında
 Bir bülbül dilinde titrer
 Duygu denizinde
 Çözülün diye
 birer birer fısıltılar.
 2. Sensizliğin perdesi
 Ortadan kalkar mı dersin?...

Birbirine çarpan dalgaların sesi
 Haberci olur mu dersin
 fırtınaların gelişine?
 Senin gelişin hangi yoldan olacak?
 Haberleri İodostan mı bekleyelim,
 Poyrazdan mı, kavak yellerinden mi?
 Veya hangi mevsimden?
 Birbirine benzer dağların ötesinde
 Kartal kanatlarının ucunda
 Bir Demokles kılıcı sallanır
 Düştü düşecek
 Gölgesinden ürperen kuşlar
 Belki haberci olur
 Umut turunun gelişine.
 3. Acık pencerede
 Tul perdeler
 titrer de titrer
 Gözlerindeki uykusuzluğu
 Alır getirir bana
 Bakışlarım bir noktada
 Gözlerim küçülür de
 küçülür
 Duvardaki portren bakışlarımda
 Süzülür

Bir barış güvercini uçsun
güneş doğmadan
Bulutsuz mavi semada
Limanları dolaşsın birer birer
Demirleri soksun
Acilsin ümit turu
Özgür denizlere.
4. Tarafsız yollarda
Karanlıkları delerek
Engelleri aşmak
Okuduğum ezberim
Nefer arkadaşım benim.
Rüzgâr seke seke
Virajlar aşıyor yorulmadan
Zamandan kurtulmak için
Yanıtsız soruların karşısında
avuçlarını terliyor.
Soruyorum kendi kendime
Ne kadar sürecek
bu deli seveda?
Kapatın ümit turunu
Bir bülbül kafesine
Kul olsun yansın
bülbülün sesinde
Durmasın içimde
sine sine.

Canan ÖZER (Kosova)

1995 yılında Prizren'de doğdu. Hâlen Prizren Fen Lisesi öğrencisidir.

Sekiz yaşından beri şiir yazan şair, birçok yarışmada birincilik kazandı.

Şiir Kitapları: 'Meleklerin Kokusu' ve 'Meçhul Şaire'

Bulursan Sevdiğim Beni de Çağır

Taşıyamaz oldu ruhum aşkını!
İnan, bedeninin yükünden ağır.
Seni benim gibi seven şaşkını,
Bulursan sevdiğim beni de çağır!

Pişmanlık cehennem, içine düş, yan!
Kolaysa; ben gibi bir ömür dayan!
Ben gibi ömrünü sana adayan,
Bulursan sevdiğim beni de çağır!

İçinden diline akacak sözü,
İçini yeniden yakacak közü,
Sana benim gibi bakacak gözü,
Bulursan sevdiğim beni de çağır!

Sevginle solunu dağlayanı,
Ömrünü bir hiçe bağlayanı,
Ben gibi uğrunda ağlayanı,
Bulursan sevdiğim beni de çağır!

Açıldığı zaman gözünde perde;
Görürsün, deva yok "aşk" denen derde!
Kaybettiğin beni bir gün bir yerde,
Bulursan sevdiğim beni de çağır!

Bir Rüzgâra Kapılıp Gurbete Esesim Var

İster bir poyraz olsun, ister çılgin fırtına,
Bir rüzgâra kapılıp gurbete esesim var!

Yalnızlığın dili lâl paslı kulaklarımda;
Dağların yamacında yankılanan sesim var!

Tüm gözlerde bulutlar, gözyaşından yağmurlar,
Burda güneş doğmuyor, kasvetli bir mevsim var!

Aklımdan geçen yerler burdan çok uzaktalar.
Bir atın yelesine tutunup gidesim var!

Hep "çok kötü" diyorlar; tek kalmaktan korkanlar.
Benimse; yalnızlığı herkese övesim var!

Bir gün içimden nefret sözlere dolup taşar,
Feleğin sillesine kahredip sövesim var!

Dağlar yıkılmaz; ama duyar sağır sultanlar,
İşte öyle derinden, içten "of" çekesim var!

Ey o ıssız şehirde coşan hırçın dalgalar,
Denizleri aşip da gurbete gelesim var!

Kolay değil ayrılık, unutulmaz bu diyar.
Gelecekte mutluluk, şimdi üzülesim var!

Bilsem ki döneceğim çıkıp gurbet yoluna,
Bir kuşun kanadında göğe süzulesim var!

Ya hep hüsrân dolayım ya da mutlu yarınlar.
Gidip de; her ne hâlim var ise göresim var!

Kimse “git” demez; ama cesaret lâzım bana,
Şimdi kendi kendime “defol git” diyesim var!

Önümde karmakarış, mahvolmuş bir resim var.
Oysa benim yepyeni bir hayat çizesim var!

İçimdeki duygunun adı ne bilemedim.
Belki hasret içinde yanmaya hevesim var!

Gurbet daha da yalnız; ama gitmek isterim.
Belli ki benim artık tükenip bitesim var!

Ne belli bir mekânım, ne de bir adresim var.
Gurbete giden çok da dönen çok az insan var!

Gitmeme engel olan, bir türlü bırakmayan,
İçimde “umut” denen, tükenmeyen bir şey var!

Gidişinle

Benim değil de,
Aynaların yüzü asıldı gidişinle.
Her bakışında üzgün, suskun bir çehre
Benim değil de,
Ağaçların boynu büküldü gidişinle.
Vaktinden çok erken geldi sonbahar bu şehre
Gözlerimin değil de,
Yıldızların ışıltısı gitti gidişinle.
Sisli, puslu bir görüntü her gece gökyüzünde.
Gözlerinin değil de,
Sözlerinin gönlüme tesiri bitti gidişinle.
Döneceğini söyleyen kuru bir gürültü şimdi solan gülyü-
zünde...
Kendimi değil de,
Seni daha çok sevmişim belli ki gidişinle!
İnsan uzaklaştıkça daha çok bağlanmış ya sevdiklerine...
Kendini değil de,
Beni aldın, götürdün sanki gidişinle.
Tıkıştırmışsındır belki de bavulunun içinde kalan boş bir
yere...

Gitmen Olmadı

Daha taç yapmadım papatyalardan,
Neyimiz eksikti o mesutlardan?
“Yakaladım” derken aşkı saçından
Elimden kayıp da gitmen olmadı!

Her şeyi almışsın, boş kalmış oda.
Sevdanı al götür, kalmasın o da!
İsmimi sildin de, şarkımızı da
Dilinden sökülüp de gitmen olmadı!

Kapanmak istedim o dizlerine,
İnanmıştım oysa ben sözlerine!
“Bakacağım” derken tam gözlerine
Gözümünden kaçıp da gitmen olmadı!

Bilirim, gidenler dönmüyor geri.
Bekledim “elveda” deyip gitmeni.
“Duyacağım” derken son kez sesini
İçinden deyip de gitmen olmadı!

Duymak istemezsen anmam adını!
Bir kez tattım ben şu aşkın tadını.
“Tutacağım” derken gözyaşlarımı
Arkaya dönüp de gitmen olmadı!

Pişmanlığın elbet akla gelecek!
İnsan hiç gider mi böyle severek?
“Seveceğim” derken ta ölene dek
Sözünden cayıp da gitmen olmadı,
Böyle bırakıp da gitmen olmadı!

Durhan ALİ (Bulgaristan)

1952 yılında Kırcaali Hacıköy’de doğdu. Çernooçene Lisesi mezunu. Kırcaali Gari’nda 38 yıllık memuriyetinden sonra emekli oldu.

Şiirleri Nov Jivot, Yeni Işık, Yeni Hayat, Zaman, Hak ve Özgürlük, Kırcaali Haber dergi ve gazetelerinde yayımlandı.

Şiir Kitapları: “Gebe Bulutlar”, “Samanyolu” ve “Sonbahar Rüzgârı”

Zaman Oldu

Bir bunalıma kapıldım
 Aylarca dört duvar önünde kapalı
 Aynalar karşısında
 Kendimce içtenli ağladım;
 İçime dökülen gözyaşlarımla
 Söndürmek istedim
 Yalnızlığın doğurduğu volkanları.
 Olmadı...
 Zaman oldu
 Etrafımda hep eski dostlar
 Vaktiyle lokmamı paylaştığım.
 Bazıları geçmişini unutarak
 Bir kerkenez,
 Bir yuvasız kuş gibi
 Gün boyu sokak ölçerken
 Gündüz çevresine,
 Akşamları anasına küskün
 Çiğnenmemiş iftira attı.
 Göz yumdum,
 Diş sıktım
 Anaları sevdiğim için.
 Nankör doğurmuyor analar!

Seni Dün

Seni dün senden kıskandım,
 O zeytin rengi gözlerinden.

Dün ılık esen,
 Saçlarımı dalgalandıran,
 Yüzünü okşayıp
 Benden kaçan rüzgârdan
 Kıskandım seni.

Seni dün
 Gülümseyişinden kıskandım,
 O bal peteği dudaklarından,
 Dobra dobra bahar açmış
 Yanaklarından
 Kıskandım seni.

Seni dün
 Sana nazar bocuğu takmış
 Anandan kıskandım,
 Nazar bocuğundan...

Seni dün
 Gözlerimden kıskandım,
 Bu gece rüyalarımın.

Türkülerimiz

Asırların ardında izlerimiz.
Çınlamış kılıç yankıları
Perde perde kulaklarımızda.
Efsaneleşen aşıklarımız
Bir haber bekliyor hâlâ
Saz tellerinden uçan kuştan
Yuvarlanıp giden yıllardan...
Ezelden çağlayan ırmağın
Kaynağında yiğitliğimizin,
Sevgimizin,
Dertlerimizin öyküsü.
Öyküler - dilimizde birer türkü;
Ana sütü gibi sıcak
Ana sütü gibi tertemiz
Kimseyi kimseye düşman etmeyen
Kan kabartmayan türkülerimiz.

Şafak Sökerken

Tanık olduğum güncel olaylar
Öldürüyor beni akşamları.
Şafak sökerken
Doğuyorum yine
Anamın kucağından uzak
Saçım sakalım
Biraz daha ağarmış.
Doğuşumda,
Akşamki kahırm,
Bugünüme ümitlerim
Biraz daha yıkanmış.

Firdevs BÜYÜKATEŞ (Kırkareli)

1989 yılında zorunlu göçe tabi tutularak Bulgaristan'dan Türkiye'ye geldi.

Kırklareli'nde yaşayan şair, Kırkseder Kültür Sanat ve Edebiyat Derneğinin kurucularından ve yönetim kurulu üyesidir.

Şiir Kitapları: 'Ben Ağlarken Gülümserim', 'Yüreğime Ektim Seni' ve 'Ağlatan Şarkı'

Kalemin Dili

Kardelen cesareti kalınca taş altında
Uyanmıyor umutlar başka yeni bahara
Sen derdini binlerce taşa çaldım sansan da
Hasretle beslendikçe katmerleşir bağrında.
Bazen gece yarısı uyanırsın ya hani
Buz kesen gecelerde yüreğin yangın yeri
Hani canın yanar da bulunmaz ya vebâli
Doğacak sabahlara düşer gecenin rengi.
Geceyi yudum yudum gözyaşınla doldurup
Yüzersin anılara yüreğini durdurup
Sustursa da dilini gözlerindeki bulut
Dil olur kalemine içinde dilsiz konuk.

Benden Başkası

Çelebi misâli gezsün dünyayı
Kapın açık olsa Mevlânâ gibi
Kalbini çalsa da peri kızları,
Cenneti geçer de gelirsün geri.
Gözünü gözüme hapsettüm artık
Benden başkasını görebilmezsin
Her gün bir güzele olsün da aşık,
Gönül defterimi dürebilmezsin.
Dile enginlerde dile burada kal
Benden ötelere yol alamazsün
Yıldızlarla seviş ezgimizi çal,
Benden başkasında son bulamazsün.

Vatan Sana Sen Vatana Emânet

En derin karanlıklarda bile
Sabahın beyaz örtüsü vardır
Küçücük anlardan bütünlerle
Damlalardan oluşan deryalardır
Karanlık camlarını açacak
Elbet sabahların doruğuna
Bakışın ışık olup saçılacak
Vatanın her karış toprağına
Elinde silah göğsünde gurur
Zaferlerin Türkiye'ye ibadet
Gözlerin düşmanı silahsız vurur
Vatan sana sen vatana emânet.

Elveda Yerine Merhaba

Beni yurdumdan edenler
Umutlarımı kül ufak
Yurdumu uzak edenler
Şimdi el uzatarak
Özür, dostluk dilenenler
Yarınlarımı toz duman
Vatanımı haram edenler
Eskisinden tarumar
Fareye dönüşmüş devler
Ne ayrılık bir kader
Ne de kader ayrılıktı
Beni yurdumdan eden
Beş asırlık yumruktu

Gölgede yetişen çiçeğe benzer
 Bir kenarmahalle şairiyim
 Çiçeklerim hasretimi simgeler
 Tebessümüm gözyaşımın sesidir
 Gölgeçiçeğidir benim adım
 Diken üstünde gül açar
 Taş altında olsa hayat bulurum
 Gönümde kuşlar, ırmaklar yaşar
 Yapraklardan oluşur mısralarım
 Çiçeklerim şiir kokar
 Ülkemi sarmış dallarım
 Gönümde yetmiş beş milyon aşk var

Yıllar yüreğime hasretler ekmiş
 Boş yere araya hudutlar çekmiş
 Sevmiyorum demek bile sevmekmiş
 En doğrusu gelip hiç görmemekmiş
 Nur ile yıkanmış her gecesini
 Yoluma dökülen yıldız selini
 İhlamur kokulu dört mevsimini
 Gizlemiş yüreğim şaheser gibi
 Unuttum diyerek böbürlenirdim
 Anılardan bile adımı sildim
 Yolun sonu derken başa çevirdim
 Elveda yerine merhaba...

Kasım

Artık eski beni arama bende
 Yüreğim bulutlu bakışım kırık
 Açıldı gözlerim düşünce perde
 Elini elimden almış ayrılık.
 Yaklaştıkça ayrı koydun özünü
 Hasretine rehin kaldı gözyaşım
 Asılsız sözlerin döktü yüzünü
 Buza kesmiş alev, alev, bakışın.
 Çöz artık adımı sazın telinden
 Sustur besteleri beni çalmasını
 Son yapraktın bugün düştün elimden
 Artık mevsimlerin hepsi de kasım.

Dilek

Uzattığın eller elimde kalsın
Gözünden gönlüme sevgiler yağsın
Cennetten mi geldin amber kokarsın,
Yanacaksa gönlüm seninle yansın.
Aşkın ecel olsa canımı alsın
İmkânsız yolların bana dayansın
Yalan tanımamış kadar doğalsın,
Yanacaksa gönlüm seninle yansın.
Bırak hayallerim yeşile çalsın
Dilersen yüreğim kapında kalsın
Bir damla sevgine bir ömür alsın,
Yanacaksa gönlüm seninle yansın.

Güllü KARANFİL (Gagavuzyeri)

1972 yılında Moldovanın Gagavuzyeri'nde doğdu. Azerbaycanda Bakü Devlet Ünivetsitesi Doğu Bilimleri Fakültesi'nin Türk Dili ve Edebiyatı bölümünü bitirdi. Azerbaycan İlimler Akademisi'nde Türk Dilleri bölümünde çalıştı. 2004'te doktora tezini savundu. Komrat Devlet Üniversite-si'nde öğretim görevlisidir. 2010 yılından beri İLESAM Gagavuzeri temsilcisi.

Yayımlanmış 2 şiir kitabı var.

Danışma

Zamanayorsun, Dedä Korkudum!
 Seni çok aaradım, şükür buldum!
 Al eski kauşu, otur taşına
 Da topla bizi bir ocak başına.

Bir nasaat ver bizä, hey, ulu Dedäm,
 Evellär gibi uurla bizi sän.
 Yol göster hem üüret sän bizi yaşamaa,
 Türk adını bütün pek zor taşımaa.

Seni çok aaradım, Dedä Korkudum,
 Halkıma hem sana hep benim umudum.

Kaar Tanesiyim

Buludundan ayrılmış
 Kaar taanesiyim.
 Ecel-lüzgär koolamış
 Üüsüzüm, garibim.

Kolum-kanadım kırılmış-
 Hep boran esiriyim...
 Saurma, çok uzaktayım,
 Dur, bän Vatanımın kızayım.

Aa-a, beni Tunaya götür,
 Su olup topraama gireyim,
 Cansız, kurumuş boodaya
 Can vereyim, filiz vereyim.

Ama hep kaar taanesiyim,
 Evsizim, suukum, havadayım.

Gel, Ey Sabaa

Gel, ey sabaa, gel!
 Gelişindä bin hayır var,
 Umut, sevinç, bereket var,
 Gidän dä var, gelän dä var,
 Gel, ey sabaa, gel!
 Sendä uşaan ilk gülüşü,
 Sendä gençlerin öpüşü,
 Sendä dünnäänin dönüşü,
 Gel, ey sabaa, gel!
 Sendä gözäl, koyu renklär,
 Sendän hasta umut bekleer,
 Sendä paklık temizlener,
 Gel ey sabaa, gel!
 Gel nur elä topraamıza,
 Umut sän ol halkımıza,
 Raatlık getir ocaamıza,
 Gel, ey sabaa, gel!

Umutluyum

Bir dünnää yarattım seslärädän.
 Esmeer bugün girdin lüzär dä,
 Nur indi bu gecä göklärdän...
 Umutluyum.
 Bir hoşluk yerleşti canımda,
 Bu gecä ay da uyumadı,
 Şıladı, şafk oldu yolumda.
 Büün mutluyum!

Eski Ruh

Zor yıllar, büyük agalar,
Türlü çirkin oynnar,
Hepbir köstek koydular,
Ama eski bir ruhum bän!

Çok şeylerä yanık kadım,
Alıflendim, sündüm, yandım.
Öz sesimä hasret kaldım,
Ama kaavi bir ruhum bän.

Peltekledim, karıştırdım,
Derin derin soluk aldım,
İlerledim adım-adım,
Çünkü ANA DİLİYİM bän.

Sallan, sallangaç, sallan!
Al beni geçmişlerä,
Güneş dolu günnerä,
Sarı-turumcu renklerä,
Serin sulu çeşmeyä,
O gür dallı meşeyä,
Çiçek kokulu başçaya,
Bülbüllü eşil daaya,
Sevgiyä hem gamsızlaa
Tath düşlü uşaklaa...
Sallan, sallangaç, sallan!

31 may, 2011

Kemençä Çalan Kız

Kemencän bitirdi beni
Göklerä götürdü beni
Dünnädan ayırdı beni,
Kemençä çalan kız,

Kalbimin telini oynat,
Üreemin içini aalat,
Gamımı daat, derdimi daat,
Kemençä çalan kız!

İçindä bir sallangaç var,
Ruhumda bir kırlangaç var,
Gölgemdä ay var, yıldız var,
Gel beni yenedän yarat,
Sora brak bu gecä yalnız,
Kemençä çalan kız,
Kemençä çalan kız!

Habibe AHMEDOVA (Bulgaristan)

1953 yılında Kırcaali'nin bir köyünde doğdu. Anne, babası ve kardeşleri 1989 yılında Türkiye'ye göç ettiler. Hâlen Kırcaali Belediyesi'nde çalışan şairin; biri Bulgarca, ikisi de Türkçe, yayımlanmış üç şiir kitabı bulunmaktadır.

Güneşin Altın Elleri

Saçlarımı okşuyor
 Ayaklarım götürüyor beni
 bilinmeyen bir yere.
 Şarkı mınıldıyor dudaklarım
 rüzgârın eşliğinde
 Bir okyanus gibiyim
 içim dalga dalga
 Şafakla hep gülebilsen
 Aşktan bile üstün
 bir kuvvet var içimde
 Dostlar, nedir bu
 Bir bilebilsem!

Torunum Resimler Çizer

Hepsinde insan
 birer güneş gibi
 hep gültümseyen
 her sabah yeni doğan
 onun resimlerinde
 bir de ağaçlar var
 dizi dizi
 Hepsi birer bahçe
 hep yeşil kalan,
 Çiçekleri hep kokan...
 o resimlerinde
 çocuklar çizer
 oynayan sıra sıra
 gözleri ıslıl ıslıl
 Bakışları taptaze
 ilk aşk gibi
 uçurtmalar ellerinde
 fırtınalara baş çıkaran
 Torunumun resimlerinde kocaman bir
 dünya var hep gülen, hep doğan
 Hep yeşil baharı
 olan...

Memleketim, Rodolarım – Dağım Benim

Yığın yığın tohumsun içimde
 Meyvesi tomur-tomurcuk-yemyeşil
 Penceremden giren ışıksın
 Her sabah seherde
 Beni uyandıran.
 Mor menekşeli kokusun
 Akşamlarımı dolduran.
 Yudum yudum içtiğim buzlu su
 Aldığım her nefes
 Örülmüş yapılar arasında karıncasın
 Öteye beriye koşuşan.
 Dallar arasında kuş kanadısın
 Başucumda uçuşan....
 Yalınayak yürüdüğüm yol
 Tarlasında uğraşan ihtiyar
 Hani gençliğe taş çıkartan.
 Ağlayan bir bebeksin
 Gülümseyen bir ana
 Nasırlı elli baba
 Torunlarının uçurtmalansın
 Rüzgârlara meydan okuyan

Doğan güneş ve aşan grupsun
 Yüce dağım benim
 Sen biricik diyârım
 Çocukluğumsun.
 Ateş böcekleri kovalayan
 Hayâllerimsin, düşlerimsin
 Şarkılarım, şiirlerim
 Ekmeğimsin, aşımsın
 Sancılarım, aşkımsın...
 Dostlarımsın erafımdaki
 Kolları beni
 Sımsıcak saran
 Sen dimdik duran
 Taşlarıyla mezarlarımsın
 Atalarım
 Nur içinde yatan
 Sen
 Memleketim
 Ro dohlarım
 Dağım
 Benim
 Tek Vatan!

Ben Düşünmeyi Sevenlerdenim

Şöyle bir karıştırayım dedim
 Sayfalarını ömür defterimin
 Düşüneyim dedim neyi sevdiğimi
 Ve sevmediğim neyi...
 İnanır mısınız bilmem
 Gözlerim önüne doğduğum
 evim geldi birden
 Canlandı sanki etraf
 Tazelendi anılarım
 Dünmüş gibi
 O zamanları hatırladım
 En sevdiğim
 Anamın pişirdiği ekmek
 Ve babamın bana sevdirdiği
 Şiirdi...
 Düşünerek yürüdüm
 Elele anılarımla beraber
 Eşiği kaybolmuş
 Baba ocağımın

Camsız kalmış pencerelerin
 Aynasında kendimi gördüm
 Arasından perdelerin.
 Öksürüğünü duyar gibi oldum babamın
 Az sonra beyaz yaşmağı göründü
 Ahşap merdivenden
 Yavaşca inen anamın
 Tüm geçen yıllar ayaklandı içimde
 İsyan etti duygularım
 Sınırları yıkıldı
 Adeta yaşamamın.
 Dalgalandı etraf
 Kırıldı kolları esen rüzgârımın
 Baktım yıldızlar küskün
 Ay bulutlara teslim
 Yaşlar süzüldü yapraklarından ağaçların
 Âh dedim düşündüklerim
 Sevdiklerim ve sevmediklerim
 Âh dedim; arzular, aşklar, ölümler
 Bu evden gelip geçenler, göçenler
 Düşünerek yürürken, yürüyerek düşünürken

Yok olmuş eşiği var sanarak
Ansızın dolaştım, düştüm
Başımı kaldırdım
Sofrayı gördüm ortada
Babamın hep elleriyle
Kırdığı ekmeği de
Ekmeğe takıldı gözlerim
Bakakaldım ekmeğe sarılarak
Neyi sevdiğimi ve neyi
sevmediğimi anladım
şiir yazmak geldi içimden
Kalemi elime aldım
Yazamadım...
Oturdum
Kaldım
Sadece
Ağladım
Ağladım!

Hasan SÜLEYMAN (Bulgaristan)

1955 yılında Varna ili Sankovanlık Köyü'nde doğdu. Şumnu Tarım Meslek Teknik Okulu'nu bitirdi. Kladenets Köyü'ne 1991 yılında muhtar seçildi. 1999 seçimlerinde yeniden muhtar seçilen şair, hâlen görevini sürdürmektedir. Yayınlanmış şiir kitabı da bulunmaktadır.

Sıla Hasreti

Bir cennet köşesi benim köyüm
Süleyman pehlivanlıktır soyum
Güzelliğine hiç de olur mu doyum
Sankovanlık o benim yiğit köyüm.

Irmağında gür suları ılgıt ılgıt akışır
Yaz gülleri melül melül bakışır
Bu yiğit köye güzellikler yakışır
Ne de şirin tabiatın var senin.

Bağ bahçesi, bir de yeşil ovası
Elvan elvan kokan temiz havası
“Kocabalkan Kamçı boyu” arası
Güzellikler diyârı, âh benim sılam.

Bağdaş kursam “Kayınkoru”dağına
Yaslansam bir anne gibi kucağına
Baksam köyümün dört bir bucağına
Ölsem de gam yemem, âh köyüm.

Ben bu yerlerin garip kalmış oğluyum
Bütün kalbim ile sana bağlıyım
Dağına, ovasına, suyuna sevdalıyım
Böyle bir cennet köyüm var benim.

Hasan der ki,
Doyulur mu yazına, kışına, baharına
Doyulur mu havasına, yağmuruna, karına
Bir gün beni de yaslar isen bağrına
Tertemiz alınımı sürerim toprağına.

Tek Yürek Olalım

Bütün milletimiz, herkes bizim canımız
Hepimiz kardeşiz, bizim birdir kanımız
Türklük uğrunda feda olsun canımız
Hepimiz tek yürek, tek yumruk olalım!

Bu topraklarda yaşıyoruz asırlardan beri
Güçlülükte göğüs gerdik, adım atmadık geri
Hep çalıştık başarıyla yürüdüğ ileri
Bizler Türküz, Türk de öleceğiz dostlar!

Bizim gücümüzü görenler, bize yol veriyor
Yıkılmaz bir kale gibiyiz, herkes görüyor
İrkçılar bizimle boşa çene yoruyor
Hepimiz tek yürek, tek yumruk olalım!

Bizi ilgilendirir halkımızın sorunları
Biz bugünü değil, düşündük hep yarınları
Bize derler, Osmanlının mert torunları
Adım atmayız geri, ey canım dostlarımız!

Bu vatan hepimizin, bizindir bu vatan
Onlarca şehidimiz var toprağında yatan
İzinde yürüyoruz ey yüce Ata'm
Yol bu yoldur, dönmeyiz geri asla.

Bulgaristan hepimizin vatanı, hepimizin yurdu
Askerimiz bu vatan için nöbette durdu
Düşmanı silahla değil, yumrukla vurdu
Biz de bu vatanın evlatlarıyız, dostlar.

Aynı hırsla, aynı hevesle yürüyeceğiz ileri
Yüce Tanrının verdiği güçle, taze kuvvetle
Vatanımıza sevgi, saygı ve hürmetle
Hepimiz tek yürek, tek yumruk olalım!

Şumnu Güzeli

Doğası başka, cilvesi başka
O masum bakışları çağırır aşka
Seni bir bahar günü görmeseydim keşke
Gönlüme damlar bakışın, Şumnu güzeli.

Bir tuhaf oldu içim, seni gördüğüm an
Aktı kalbime aşk seli, oldum bir yaman
Döküldü ruhuma, saçıldı duman duman
Aşk dolu bakışların, Şumnu güzeli.

O mahur gözlerini süzmüş bir yana
O narin yapısı benzer fidana
Kurban olayım, seni doğuran anana
Gönlüme damlar bakışın, Şumnu güzeli.

Su gibi berrak, su gibi durusun
Gözümde çiçeksin, kalbimin nûrusun
Allah'ım seni kem gözden korusun
Ne hoştur bakışların, Şumnu güzeli.

Şumnunun kızları, hepsi de hoştur
Fethettiler kalbimi, gönlüm sarhoştur
Bahar güllerinden bile daha da hoştur
O çılgin bakışlı, Şumnu güzeli.

Nedir bu güzellik, nedir bu endam
Daha bir görüşte hoşlandım senden
Haydi durma öyle, tut ellerimden
O güzel bakışlı, Şumnu güzeli.

O kor gibi dudaklar, gözleri pare pare
Kaptırdım gönlümü, böyle güzel bir yare
Seni alıp gitsem bizim diyâra
Dünyalar tatlısı, Şumnu güzeli.

Unutmadım Seni

Unutamadım bir an bile, o güzel günleri
Hatıralar belleğimde, hâlâ canlı hâlâ diri
Aradım sordum seni, yıllardan beri
Unutamadım seni, unutamıyorum.

Hatırlıyorum, mavi çiçek gibiydi o güzel gözlerin
Aşk doluydu, dudaklarından dökülen sözlerin
Bilsen seni ne kadar çok, canımdan çok özledim
Unutamadım seni, unutamıyorum.

Seni ilk gördüğüm ân, köşkler yolunda
O iri mavi gözlerin takılmıştı gözlerime
O gözlerle sanki hançer vurdun dizlerime
O zarif duruşun fethetmişti deli gönlümü,
Beni benden etmişti.

Hiç unutmuyorum, dolaşırken seninle deli dolu
O göz göze geldiğimiz anları, o baygın yürüyüşünü
Delicesine sevişini, o çılginca gülüşünü
Unutamadım, unutamıyorum.

Bir sonbahar akşamıydı, ılık bir rüzgâr esiyordu
Her adımda sevgin beni ayaktan kesiyordu
Dilinden o güzel sözlerin hece hece söküldü
O kor gibi dudaklarından kalbime alev gibi döküldü.

Saatler gece yarısını gösterirken
Biz hâlâ seninle bahçe peykelerinde
Dinliyordum kalbinin sesini, o bülbül dilini
Gönülden gönüle akan, o aşk selini
Unutamadım, unutamıyorum.

Bana hatıra kaldı, o güzel aşkımdız
O masum bakışların, o güzel duruşun
Beni can evimden hançerleyip vuruşun,
Maziye kaldı güzel kız, maziye kaldı.

Ayrılık günü en sonunda gelmiş çatmıştı
O mahur bakışların, o yaşlı gözlerin
Parça parça etmişti deli gönlümü
O titreyen dudaklarınla bana son defa,
Elveda aşkım, elveda demiştin.

Hasretim Köyüme

Köyümün toprağıyla, havasıyla, ekmeğıyle yoğruldu
Ana baba terbiyesiyle, kültürüyle kavruldu
Genç yaşımda o şirin köyden, dostlarımdan ayrıldım
Hasretim ben köyüme, ona yanarım.

Koptum ben sılamdan, hiç köyüme doymadım
Gençlik yıllarımı harcadım gurbet elde boşuna
Düğün, bayram, hasta olsam kim gelecek başıma
Hasretim ben köyüme, ona yanarım.

En güzel yıllarım verimsiz geçti boşuna
Anam ağlar dayanmam gözlerinin yaşına
Hasret kaldım köyümün toprağına taşına
Hasretim ben köyüme, ona yanarım.

Ana baba eski dostlarımı hiç kalbimden silmedim
Özlem duydum, bir gün bile neşe bulup gülmedim
Bu diyârda gülmek nedir onu bile bilmedim
Hasretim ben köyüme, ona yanarım.

Gurbet elde ölmek istemem, kabrim köyümde olsun
Naşımı dostlar taşısın, baba kabrine yakın olsun
Mezarımın başında yas tutulsun, dualar okunsun
Hasretim ben köyüme, ona yanarım.

Bahar gelmiş köyümün yaylasına, bahçesine bağına
Hasret kaldım ırmağına, o yemyeşil dağına
Dönebilsem ben de bir gün, o baba ocağına
Hasretim ben köyüme, ona yanarım.

İrfan ÖZCAN (Edirne)

1961 yılında Tekirdağ'da doğdu. Erzurum Atatürk Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Tarih Bölümü'nü bitirdi. 1983 - 2008 yılları arasında Milli Eğitim Bakanlığı bünyesinde Tarih Öğretmeni ve Eğitim Yöneticisi olarak görev yaptı.

2008 yılından bu yana Edirne İl Kültür ve Turizm Müdürü olarak görev yapmaktadır.

Şiir Kitapları: “Mor Tebessüm”, “Üç Pencere Dört Duvar” ve “Islak Şiirler”

Biraz Mavi Bıraksaydın Avuçlarıma

Biraz mavi bıraksaydın avuçlarıma
 Bu yangından arta kalanım ben...
 Yağmur yüklü bulut renginde
 Dağla dağla, savrula savrula
 Kaybolanım ben...
 Bir yanım şifa öbür yanım dert
 Ölü dudağında tebessümüm ben...
 Hiçbir takvim ölçemez yaşımı
 Zümrüd-ü anka aldı kimliğimi
 Kaf Dağı'nda
 Kendime bile yabancıyım ben...
 Her aşk, bir baş götürürse eğer
 Bu aşkta başını verenim ben...
 Ölümse kefaretim
 Sessiz, sedasız ve kimsesiz
 Borcunu ödeyenim ben...
 Senin uzağında
 Senin karanlığında
 Senin muammanda
 Son fırsatında
 Varım ben...
 Biraz mavi bırak avuçlarıma
 Geçiyorken uğrayan değil
 Sende kalanım ben...

Bir Yağmur İstiyorum

Yüzümü güldürecek bir yağmur istiyorum
 Bir yağmur istiyorum seni bana verecek
 Zindanıma yağacak bir yağmur istiyorum
 Bir yağmur istiyorum ikliminden gelecek
 Hasreti dindirecek bir yağmur istiyorum...
 Yokluktan kurtaracak bir yağmur istiyorum
 Bir yağmur ki tenini fesleğenle yıkamış
 Bir yağmur ki yolunu yollarına bağlamış
 Bir yağmur ki onulmaz hicranımı dağlamış
 Duvarları yıkacak bir yağmur istiyorum...
 Karanlığı yakacak bir yağmur istiyorum
 Hakkın rahmeti olup saçlarından akacak
 O yeşilsiz şehirden feryadımı duyacak
 Bu kahreden özlemi bir kalemde boğacak
 Gözlerime bakacak bir yağmur istiyorum...
 Sükûtu yok edecek bir yağmur istiyorum
 Dilimdeki düğümü bülbül eden bir yağmur
 Cennetin renklerini sebil eden bir yağmur
 Kurumuş çiçekleri sümbül eden bir yağmur
 Ruhumu yıkayacak bir yağmur istiyorum...

Hâlimi anlayacak bir yağmur istiyorum
 Bir yağmur, her damlası yalnız senden inecek
 Bir yağmur, her damlası “biz” diye seslenecek
 Bir yağmur, her damlası dilinde dillenecek
 Adından damlayacak, bir yağmur istiyorum...

Sesinden çağlayacak bir yağmur istiyorum
 Her damlası sadece “biz”im ile beslenen
 Her dem bize özenip bizim için süslenen
 Kuruyan bağımıza yağmaya heveslenen
 Bizimle ağlayacak bir yağmur istiyorum...

Güneşten nûr sağacak bir yağmur istiyorum
 Bil ki; “Yağmur” dediğim bir tek sensin sevdiğim
 Gözünün ışığında rahmetini gördüğüm
 Dünyadaki cenneti kokusunda bulduğum
 “biz”im için yağacak bir yağmur istiyorum

Her Eylül Bahar Olur

Gün gelir
 Biz de güneşin doğduğu iklimlerde doğarız
 Yine kalabalıklaşırız ıssızlığın bağrında
 Boynumuzun borcunu öderiz de kurumuş dudaklarımıza
 Gözlerimizden dökülür düşlerimiz
 Satır satır düğümlenirken şiirimize
 Öykümüz ahsar olur.

Say ki;
 Damıtılmış bir sevda bizimkisi
 Alabildiğine nihan
 Bir gece yarısı sessizliğinde
 Ölümün içinden çekilmiş yaşama dair
 Şiir gibi yazılan

Gün gelir
 Yüreğimiz düşünce avuçlarımıza
 Bir tohum çatlatır çelikten kabuğunu
 Bin vuslat yeşerir bir ihtimalin rahminde
 Gecenin yüzüne vurdukça ışığımız
 Yaralarımızda bin renkli çiçekler açar

Ki; gün gelir, sen gelirsin
 Gelirsin, yine toprak kokar bu kent
 Yağmur sonrasında
 Yaşamaya başlarız yeniden
 Okunmadan yırtılır vasiyetimiz
 Kelepçelerimiz ahrâr olur.

Bil ki;
 Zemheri ayazına düşmüş cemre gibiyiz
 Alabildiğine yanan
 Şifrelerini kimsenin çözemediği
 Nürdan süzölmüş hüsn-ü hatız
 Simsiyah mermerlere kazınan

Gün gelir
 Diner bülbüle meftun gülün figânı
 Yeşerir de kırılmış dallarımız
 Tırnak içinden çıkar vuslata dair mısralarımız
 Gülücük gamzesi düşer satırlarımıza
 Bir rüzgâr alır türkülerimizin harını
 Anamın sardunyalarnı ekeriz bahçemize
 Her eylül bahar olur.

İçimdeki Düğümler

Sedeyten ellerinle koyduğün engelleri
 Yıkacak bir kol arar içimdeki düğümler
 Yoluma bağladığın kara kördüğömleri
 Çözecek bir el arar içimdeki düğümler...

Dilimdeki feryadı, çığlıkları duymayıp
 Sözüme inanmayıp, yeminimi yok sayıp
 Ellerimi bırakıp gittin ya öksüz koyup
 Tutacak bir dal arar, içimdeki düğümler...

Bağlanımı terkettin gönlümün bahçivani
 Kaderi yok farzettin, unuttun ya duanı
 Son rüzgâr kırınca dalda son erguvanı
 Açacak bir gül arar içimdeki düğümler...

Gün geceye kavuşup karanlıklar gelince
 Yüreğinin içinde çarmıhım kurulunca
 Sensizlikten bunalıp, eriyip, kavrulunca
 Esecak bir yel arar içimdeki düğümler...

Bir zamanlar ben vardım kışında baharında
Elini ben tutardım, neşende efkârında
Serabına koşarken, çölünde bozkırında
Akacak bir sel arar içimdeki düğümler...

Ümitlerim tutuklu çelikten duvarlarda
İzlerimiz yok artık o bizim bulvarlarda
Yokluğun kol gezdiği sensiz kaldırımlarda
Kaçacak bir yol arar içimdeki düğümler...

Mutluluğu çok görüp kesince nefesimi
“Yeter artık” diyerek susturunca sesimi
Şu emsalsiz aşkı, sevgimi, hasretimi
Diyecek bir dil arar içimdeki düğümler...

Çıkan son fırtınada öz kayb oldu Özcan’da
Gemilerim perişan, bekleyen yok limanda
Yapayalnız kaldığım şu kapkara ummanda
Çıkacak sahil arar içimdeki düğümler...

Düğümler hep düğümler, çözülmez kördüğümler
Reva mıdır sultanım, yanmalı mı bu eller
Hesap mahşere kaldı, ödenmedi bedeller
Duyacak kefil arar içimdeki düğümler...

Anlayacaksın

Sen olduğunda “hiç” oluyordu her şey
Olmadığında önce şehir küsüyordu gözlerime
Ve sonra ben
Cümle âleme...

Bir gün, yukarıların soğukluğunu anlayacaksın
Düşe kalka doruklara tırmandığında
Kalabalıkların -aşlında- ne kadar تنها olduğunu
Anlayacaksın

Bomboş bir odada yapayalnız kaldığında...
Mesela Âdem’in Hz Âdem olmadığını
Havarilerin çoktan öldüğünü
Yanındakilerin havari olmadığını anlayacaksın
Gölgene bastıklarında.

Tövbe
“Ben”i anlayacaksın...

Cehennemî ateşinin harını
Pervaneni yaktuğında anlayacaksın.
Güneş batıda tel tel döküldüğünde
Bıldırcınlar öldüğünde
Sadece “acı su” tadı kalacak damağında
Elinde bir tutam şiirim
Yüreğinde minicik bir kalem
Yemyeşil
Gözlerimi anlayacaksın...

Geç kaldığında
Musiki sustuğunda bir şafak vakti
“Eksik Ezan” ı duyacaksın
Kulak kabartacaksın
Belki de canın yanacak, kim bilir
Sesimi anlayacaksın...

Ben öldüğümde
“biz”i
Anlayacaksın...

İsa CEBECİ (Tekirdağ)

1942 yılında Bulgaristan'ın Dobriç ili Pirlı Camimahalle Köyü'nde doğdu. Şumnu Yüksek Öğretmen Okulu ve Sofya Üniversitesi Türkoloji Bölümünü bitirdi. Bulgaristan'da 24 yıl, Türkiye'de 16 yıl olmak üzere toplam 40 yıl öğretmenlik yaptı. Hâlen Gebze şehrinde yayımlanmakta olan Rumeli dergisinin edebiyat sorumlusudur.

Lise yıllarında şiire başlayan şair, çocuklar için üç, büyükler için de üç olmak üzere, altı şiir kitabı yayımladı.

Hayatın Işıkları

Çok gençtim bir vakitler
 Uzaklarda olduğunu
 Sanıyordum ölümün.
 Lâkin tez geçti seneler
 Hissedilir olunca birdenbire
 Buz kesen nefesi ecelin
 Bulutlarla kaplandığını
 Görmeye başladım önümün...
 Karşıma dikildiği de
 Olmuştu zaman zaman
 Tatlı canımı istediği de
 Çekinmeden sıklımadan.
 Yüz vermedim Rıza göstermedim
 Çünkü gençtim o zaman
 Ve ayrılmak zordu yârdan...
 Çılgınlık günleriydi
 İnsan kasabı Jivkov'un
 Utanmadan, sıklımadan
 "İntihar et, kurtul!"
 Demişti yüzüme Şeytan.
 Birden çocuklar dikildi karşıma
 "Bizim için yaşamalısın!"
 Dediler körpe sesleriyle
 Ve ittim ölümü bir kenara
 Ellerimin tersiyle...

Artık ecel kıvamına geldi yaş
 Tundu gözler, ağardı baş
 Ölüm sinyaller gönderiyor
 Bedenime zaman zaman
 Kabre yaklaşıyorum yavaş yavaş...
 Torunlar çıkıp dikiliyor
 Bu sefer de önüme
 Yine geçit vermiyorum
 Azrail kılıklı ölüme.
 İşte böyle dostlarım
 Ne zaman kapımı çalsa ecel
 Dikiliveriyor karşıma
 Hayatın ışıkları bir güzel
 Meydan okuyarak ölüme
 Güç veriyorlar bana
 İnadına tat katıyorlar
 Ekmeğime ve aşımaya...

Türkçem

Bana kardeşsin bacısın
Sevginle yaşarım Türkçem.
Gönlümün ihtiyacısın
Ardınca koşarım Türkçem.

Tutduğum bir dalsın sen
Dudaklarımda balsın sen
Doyumsuz bir masalsın sen
Dinlerken coşarım Türkçem.

Bazen bir ahenk selisin
Bazen bir meltem yelisin
Dillerin en güzelisin
Seni hep okşarım Türkçem.

Atalardan armağansın
Boğuşan bir kahramansın
Tenden ayrılmayan cansın
Göğsümde taşırım Türkçem.

Doyumsuzdur deyimlerin
Besinin beyinlerin
Seni küçümseyenlerin
Aklına şaşarım Türkçem.

Bilgilenmenin temeli
Seni güzel öğrenmeli
O zaman her bir engeli
Güvenle aşarım Türkçem.

Yurt Özlemi

(R. Tevfik'e nazire)

Kuşlar gibi yücelerde kanat açıp
Uçsam çocukluğumun şen diyârına
Dağların düzlerin üzerinden geçip
Konuk olsam Deliorman baharına

Orda beni bekler Kanagöl deresi
Ormanında akbardaklar nöbet tutar
Ayağımı tanır her metrekaresi
Toprağın altında yakınlarım yatar

O toprağın ekmeğiyle boy verdik biz
Gölllerinde çimdik, koştuk sellerinde
Bostan çardağıydı tarlada evimiz
Piştik çelikleştik bozkır yellerinde

Kocagölcük'ün bekçisi Karaağaç
Hâlâ göğüs germektedir rüzgârlara
Yüksekliği vardı belki onbeş kulaç
Gölgesi sığınaktı hizmetkârlara.

Pek mağrurdu Sankaya kanarası
Kara kartallar uçardı zirvesinde
Pek uzak değildi köyümle arası
Tülübabalar açardı çevresinde.

Bir kuş olup konsam yeşil alanlara
Öpsem koksam fidanlarla çiçekleri
Dostça selâm versem orda kalanlara
Yıldızlar yağdırsa ateş böcekleri...

Yavrum

Parmak kadarcıktan beriye
Doyurmaya doymadım yavrum
Korkarsın da ağlarsın diye
Evde yalnız koymadım yavrum.

Sen, kem gözlerden kaçırdığım
Sen, kollarımda uçurduğum
Hiç uyumadan geçirdiğim
Geceleri saymadım yavrum!

Kokuyordun çiçekler gibi
Koşuyordun böcekler gibi
Uçarken kelebekler gibi
İncitmeye kıymadım yavrum!

Sevgin kör etmişti gözümü
Sana adamıştım özümü
Bağımın en tatlı özümü
Daha tatlı duymadım yavrum!

Büyüsen de yine yavrumsun
Beynimin içinde kıvrımsın.
Yanılsan da benim doğrumsun
Temelini oymadım yavrum!

Metin BARBAROS (Edirne)

1958 yılında Edirne İli Lalapaşa İlçesi Büyünlü Köyü'nde doğdu. Anadolu Üniversitesi İşletme Fakültesi mezundur. 30 yıllık devlet memuru olan Barbaros, hâlen Edirne Merkez İlçe Seçim Müdürü olarak görev yapmaktadır. Metin Barbaros'un iki büyük tutkusu var: Şiir yazmak ve dede memleketi olan Filibe'ye bağlı Çörekova Köyü'ne olan aşkı.

Edirne

Şarkısın sen dillerde.
Sılasın gönüllerde,
Sarsılmaz bir kalesin
Şimdi serhat illerde.

Hanların, hamamların,
Tarih kokar her yanın.
Senki benim gönlümde
Merkezin vatanın.

Edirne'm hüznölüsün.
Derdin nedir bilirim.
Sana bir değil inan
Bin can olsa veririm.

Gözlerimi kapayıp
Şöyle daldım maziye.
Mehteran emir verdi
Davulcuya vur diye.

Vur be davulcu vur.
Şöyle bir cenk havası
Tekbirler le inlesin
Şu Manastır ovası.

Şimdi senden kalkıyor
Alabaşlı turnalar.
Budin, Peşte, Kosova.
Hep o bizim sılalar.

Bunlar tarihte kaldı
Diyemem ki ben yine.
Garip kalmışız dostum
Bir ben, bir de EDİRNE.

Can Kırklareli

Dağlarında turna, keklik uçuşur
Kırklar sofrasında canlar buluşur.
Niyazları Hak katına ulaşır
Kırkların diyarı can Kırklareli.

Sahibül vakkar uluların var
Canlara can katan doluların var
Tarihlerden gelen gönül bağın var
Kırkların diyarı can Kırklareli.

Topçu babam dost sinende yatıyor
Vahid dedem şanına şan katıyor
Senin sevdan tüm canları yakıyor
Kırkların diyarı can Kırklareli.

Şahirlerin divan kurup söyleşir
Göçmen kuşlar sulaklarda eyleşir
Abdalların semalarla pekleşir
Kırkların diyarı can Kırklareli.

Çırağ olup asırlarca yanasın
Sevda olup gönüllere dolasın
Türk ilisin sen hep böyle kalasın
Kırkların diyarı CAN KIRKLARELİ.

Yaşanası Sevda

Bir roman yazmıştık ikimiz,
 Konusu sevda, kahramanları biz.
 Öyle bir sevda ki!
 Yoktu uğrunda ölüm,
 Yoktu çöllerde gezmek mecnun misâli.
 Yalnızca yaşamak vardı aşkı doya doya.
 Çekmek vardı sevdayı, ezelden sonsuza dek.
 Soldurmiyacaktı sevda çiçeklerini,
 Ne dondurucu kış, ne kavurucu yaz.
 Sonsuza dek açacaktı sevda gülleri.
 Yaşanacaktı bu aşk nesilden nesile.
 Yazacaktı tüm kitaplar bu sevdayı,
 Öyle bir sevda ki, bütün sevdalıların kıblegâhı.
 Ama sen, sen ne yaptın?
 Daha ne yaz ne kışı görmeden,
 Sevda çiçeklerini soldurdun.
 Sen!
 Sen sevdadan, aşktan korktun,
 Korktun güzelim korktun.
 Bir sabah uyandım, yanımda yoktun,
 Güya sevdalanmışsın da,
 Sevdan ile birlikte sır olmuşsun.
 Sonra bir gün işittim,
 Aşk uğruna canına kıymışsın.

Güldüm geçtim,
 Çünkü ben senin gibi hain değildim.
 Hep sözümde durdum,
 Ne gidişin ne de ölümün, aşkı azaltmadı.
 Ben bu sevdayı doya, doya yaşadım.
 Bahçemde çiçek açmadı gülden başka,
 Güllerde kokladım sevdayı.
 Bak gördün mü? Ne sen ne de başkası,
 Hiç kimseler yok edemedi bu aşkı.
 Kimbilir belki de, bir avuç topraksın şimdi.
 İşitmiyorsun dediklerimi,
 Ama yine de görmeni istedim sevdamı.
 Bu yüzden kabrine diktim sevda çiçeklerini,
 Şimdi sen olmasan da gülümlerim.
 Yaşatacağım aşkıyı nesilden nesile,
 Dolduracağım sevdamızı,
 Kitaplara, şiirlere.
 Yaşanacak bu sevda, bazen şarkılarda,
 Bazen hayâllerde.
 Yaşanacak bu sevda söz verdiğimiz gibi,
 Sonsuzluklarda, sonsuzluklarda...

Bilemiyorum

Nakış, nakış, benliğime işledim.
Silmek istiyorum, silemiyorum.
Bir köz olup, ciğerimi dağladın.
Her gün ağlar oldum, gülemiyorum.

Gecenin üçünde, düştün usuma,
Hayalimde seyre, doyamıyorum.
Ok edip kirpiğin, deldin sinemi.
Devâ bulur muyum? Bilemiyorum!

Yokluğun işkence, vuslatın ölüm.
Senden gayrısına, lâl oldu dilim.
Açmadan bağımda, soluyor gülüm.
Gülistanda gonca, deremiyorum.

Talan oldu bağım, bülbüller yasta.
Dertliyim, naçarım yittim be usta.
Yarılp da toprak, bedenim yutsa.
Kabir'e de yârsız, giremiyorum.

Azrail'im olup, canım almadın.
Lokman olup, yaralarım sarmadın.
İkrar verip, kararında durmadın.
Dilimin ucunda, diyemiyorum.

Abdal Metin der ki, gelsen ne yazar.
Kapanmaz ki yaram, gün be gün azar.
Bizim vuslatımız, mahşere uzar.
Hayal misin, düş müsün? Sezemiyorum...

Bir Dedem Vardı

Bir dedem vardı oğlum
İsmi gibi Arif
Ne kadar kelâm etsem
Edemem onu tarif.

Sen küçücük bebeydin
Otururdu karşına
Eğilip kulağına
Neler söylerdi sana.

Sana ismimi verdim
Ariflerden olasın
Karanlık emelleri
Işık olup boğasın.

Vatan bayrak ve Kur'an
Birer kutsal emânet
Her birini yüceltmek
İşte budur meziyet.

Karanlığı yenmenin
Tek silahı ilimdir
Sevgi gönül bağımda
Solmayacak gülümdür.

Bir dedem vardı oğlum
Fetheden gönülleri
Vatanın hizmetinde
Gönüllü hizmet eri.

Anlatırdı durmadan
Vatan bayrak aşkını
Düşürmezdi hiçbir dem
Dilinden yaratanı.

Doksan üç yaşındaydı
Hep hizmete koşardı
Cumhuriyet dendi mi
Çocuk gibi coşardı.

İlim irfan öğrenmek
Bu vatana hizmettir
Kara cahil kalmaksa
En büyük ihanettir.

O bir çiftçiydi oğlum
Tarlası beyinlerdi
Ektiği nice fidan
Binlerce meyve verdi.

Bir dedem vardı oğlum
İsmi gibi arif
Ne kadar kalam etsem
Edemem onu tarif.

Mustafa HATİPLER (Edirne)

1959 yılında Edirne'de doğdu. Bursa İ.T.İ.A. İşletme Fakültesi Muhasebe-Vergi bölümünü bitirdi. Hâlen Trakya Üniversitesi'nde Yardımcı Doçent olarak görev yapmaktadır.

Şiirleri Ayvakti, Kardelen, Oluşum ve Ozan Ağacı dergilerinde yayınlandı. Türkiye Yazarlar Birliği üyesidir.

Şiir Kitapları: 'Sevgisi Yetmiyor Çiçeklerin', 'Aynılığın Ölümün Diğer Adı', 'Karagöz Çiçeğim', 'Düşbeyazı', 'Tutsak', 'Haber Bırak Rüzgarlara', 'Ay Düştü Gecedem'.

Hep Seni Yazdım Ya da Rumeli'ye Ağıt

Dağlarında,
 Mor menekşeler,
 Mor sümbüller
 çiçek açar dört mevsim..
 Dağlarında kardelenler, sessizce ve inatla durur...
 Dağlarına düşen,
 Ya yağmur, ya boran, ya kardi senin...
 Ne zaman rahmet yazdıysam,
 Ne zaman bereket yazdıysam; seni yazdım...
 Bir tebessüm düşerdi yüzüne sevindiğinde
 Ağladığında yüreğin bir külhan,
 Ağladığında yüreğin bir alev,
 Bir kordu senin...
 Ne zaman sevinç yazdıysam,
 Ne zaman dert yazdıysam; seni yazdım...

Bazen kurbanlar keserdi Mehmedine kadını,
 Geldiği gecenin hatrına,
 Bazen arzuhâl yazardı beylerbeyine...
 Bazen de,
 Ölümden üç gün ara isterdi,
 "Aman ölüm " diyerek...
 Elleri kınalı gelinlerin,
 Cumadan başlayan düğünlerle
 Mushafı çeyizlerle yola çıkardı...
 Elleri kınalı gelinlerin,
 Hem kavuşmalarına sevinir,
 Hem ayrılıklarına ağlardı senin...
 Ne zaman vuslat yazdıysam,
 Ne zaman hasret yazdıysam; seni yazdım...

Nasıl bir karayelle yıkıldı ocağın bilinmez...
 Ocağın yıkıldı
 Ve savruk ikindiler kırdı gölgelerini...
 Durdu, duvarlarda yüzlerce yıldır durmamış saatler;
 Ezanların minaresiz,
 Minarelerin ezansız,
 Türbelerin kandilsiz,
 Türbedarların türbesiz kaldı ..
 Koptu ebem ebem kuşağı, dağıldı renkler...
 Gözü yaşlı gidenlere, gidip de dönmeyenlere
 Ağıtlar yakıldı uzun gecelerde...
 Toprağın ağladı, göğün karardı senin..
 Ne zaman göç yazdıysam
 Ne zaman hicret yazdıysam; seni yazdım...

Şimdi bir hüznün vadisindeyim
 Yalnız ve yorgun güvercinler yol gösteriyor bana...
 Geceleri ışıklarını göndermiyor yıldızlar artık.
 Biliyorum ki sana dair,
 Ne yazsam eksik kalacak...
 Denizlerinin gizemini yazamam,
 Dağlarını yazacak olsam yetmez kelimelerim,
 Ovalarını yazacak olsam sayfalar yetersiz kalır..
 Biliyorum ki,
 Bağlarında hep serin imbatlar eserdi,
 güldü, gülistandı bağların,
 bağların gülzardı senin
 Ne zaman hayat yazdıysam,
 Ne zaman cennet yazdıysam; seni yazdım...

Bu Şehirden Gittiğimi...

Yorgun ikindilerle gelecek iğde kokuları,
Bu şehirden gittiğimi, yalnız sen bileceksin...
Akasyalar beyaz açacak, zambaklar sapsarı,
Bu şehirden gittiğimi, yalnız sen bileceksin...

Hazan vurmuş bir gül, bir karanfil gibi solarak,
Gözyaşımı gözlerimden gizli gizli silerek,
Heybeme hüznü, ardıma dağları alarak,
Bu şehirden gittiğimi, yalnız sen bileceksin...

Bilinmez, göğün ikramı, su mu, kar mı olacak?
Fırtına mı, boran mı, yoksa rüzgâr mı olacak?
Mevsim kavruk bir yaz mı, kış mı, bahar mı olacak,
Bu şehirden gittiğimi, yalnız sen bileceksin...

Zalim hasret kurşunu bir kalbi bulmasın diye,
Yalnız gecelerimi yıldızlar bilmesin diye,
Yaralı ceylanlarım dağlarda kalmasın diye,
Bu şehirden gittiğimi, yalnız sen bileceksin...

Yangınlar çıkar gül bahçesinde, közlenir külhan,
Kalan bin pişmandır bu şehirde, giden bin pişman,
“Meğer her şey yarım bir rüyaymış” dediğin zaman,
Bu şehirden gittiğimi, yalnız sen bileceksin...
Benim bu şehirden gittiğimi, sen bileceksin....

Geceydi...

Geceydi,
Sen uyuyordun.
Bahçede sardunyalar uyuyordu,
Yaprakları, çoktan toprağa düşmüş iğde ağacı uyuyordu.
Yıldızlar uyuyordu,
Ay, rüyasında,
yeşil- beyaz bir denizde saçlarını yıkıyordu...
Yarım yamalak ayrılık şiirleri düştü ilkin yadıma.
Sonra, belli belirsiz
sefarat şarkılar döküldü dudaklarımdan...
Şarkılar ki kimi Elhamra sarayında okunmuş,
Kimi Selanik rıhtımında....

Geceydi,
 Sen uyuyordun.
 Yüreğimi denize indirdim,
 Yaralı bir ceylanın inmesi gibi suya...
 Deniz, adına yazılan bütün şiirleri,
 Adına yakılan bütün türküleri mırıldanıyordu,
 Yarım dalga boyu sessizliğinde...
 Limanda bütün kayıklar, tekneler, mavnalar, gemiler uyuyordu...
 Sonra dağlara vurdum yüreğimi,
 Dağların karlı doruklarına...
 Dağlar,
 Gölgesine sinmiş bir aslan gibi soluyordu...
 Güvercinler havalanıyordu her nefes alışında...
 Her nefes alışında koyu kırmızı bir hüzün dökülüyordu yamaçlarına...

Geceydi,
 Sen uyuyordun.
 Başımı koyduğun yastığın,
 Nakışlı kenarına iliştirdim yüreğimi usulca...
 Bir de iki damla gözyaşı bıraktım,
 Gözlerinin üzerine...
 Kapıyı sessizce açtım ve sessizce kapattım...
 Sokaklar,
 Karanlık ve yağlı organlarını hazırlamış hâlde bekliyorlardı beni...
 Uzaktan köpek ulumaları geliyordu kesik kesik.
 Havada naif bir kar kokusu vardı...
 Geceydi,
 Sen uyuyordun.
 Kapıyı sessizce açtım ve sessizce kapattım tekrar...
 Sonra,
 Karanlığın bakışları altında,
 Adını bilmediğim bir şehre doğru,
 Ağır aksak yürümeye başladım...
 Gölgeler düştü geldi ardım sıra...
 Adet böyledir işte güvercin bakışlım,
 Tarz-ı kadim böyledir işte;
 Göçmen kuşları,
 Geceleyin düşer yollara...

Karlar Yağdığında Hatırla Beni

Karlar yağdığında

hatırla beni...

Hani vakitsiz bir akşamüstü,

Sessiz bir yağmurun ardından düşen,

aceleci karlar yağdığında...

Karlar yağdığında

hatırla beni,

Hani, ürkek gece yarılarının armağanı kurşünü sabahlarda

Kapılara,

Pencerelere düşen

savruk karlar yağdığında...

Karlar yağdığında

hatırla beni

Sofya'da Banyabaşı'nda secde ettiğimi,

Ohri'de Beykonağı'nda

sessizce ağladığımı

Saçlarımı Tuna'da ıslattığımı,

yüzümü Drim'de yıkadığımı,

Vardar'da ağlaya ağlaya aktığımı düşün...

Sofu Sinan'da kubbe altında tezhiplendiğimi,

Alaca'da renk renk nakışlandığımı,

Drina'da sevda türküleri söylediğimi,

Selanik'te yollara düştüğümü,

Kosova'da, Gazi Mestan'da hançerlendiğimi,

Eskizağra'da vurulduğumu,

Taşköprü'de gidip de dönmeyenlere,

Dönüp de görmeyenlere ağıtlar yaktığımı düşün...

Karlar yağdığında
 hatırla beni...
 Önce,
 sevdalarımı, ümitlerimi
 bir gözyaşı içine saklayıp,
 Sonra,
 Akşamların kırmızı-mor güneşlerinde
 kavurup yüreğimi
 Harman yerlerinin
 yangınlarında yakıp hasretlerimi;
 Kızanlık ovasında gül,
 Meriç ovasında menekşe,
 Şumnu yaylasında zambak,
 Vardar ovasında erguvan,
 Paşmaklı'da iğde,
 Pirlepe'de tütün çiçeği,
 Üsküp'te ihlamur
 Berat'ta sardunya,
 Karacaova'da küstüm çiçeği
 Kokuğumu düşün...

Karlar yağdığında
 hatırla beni
 Ve düşün
 Neden tüm bilinmezlere cevap
 Neden tüm bilinenlere naif bir soruyum...
 Neden Bistriçe kadar temiz
 Pena kadar köpüklü
 İber kadar arıyım...
 Neden bu kadar yorgunum...
 Neden gözlerim yaşlı,
 Ellerim boş,
 Ve erken baharlara inat sarı, sapsarıyım...
 Karlar yağdığında hatırla beni
 Aldırma başı bozukluğuma, delişmenliğime aldırma
 Unutma ben,
 Galiçitsa'da, İgman'da, Vodna'da
 Şar'da, Rodoplar'da

Gece yarısı esrikliğinde,
 Şafak korkularında unutulmuş
 Mahzun bir sonbahar rüzgârıyım...
 Sen benim Mostar'da isyan ettiğimi
 Serez'de idam edildiğimi
 Ve sonra yalnızlığın,
 Garipliğin,
 Kimsesizliğin tunç duvarlarını
 Gözyaşarımla yıktığımı düşün...
 Karlar yağdığında
 hatırla beni...
 Unutma bre iki gözüm, sevdalım,
 Sen, karlar yağdığında
 Hatırla beni...

Seni Sevince Anladım

Seni sevince anladım
 Yasamak
 Toprak gibi
 Çiğnenmekmiş altında
 Ayaklarının bir ömür
 Yanmak, yanmak,
 Yanmakmış 'sevmek' denen efsane
 Seni sevince anladım
 Dudaklarının ateşiyle dönmekmiş
 Etrafında gözlerinin
 Misâli pervane..

Seni sevince anladım
 Güvercinlerin
 Neden ihanet etmediğini
 Gözlerini
 Halka halka kan bürüyen sevdalarına
 Seni sevince anladım
 Sadakat gemisiyle yüzerken
 Neden şiir yazdığımı
 Açelyaların
 Kuşanıp çığlığını ayrılığın
 Sarılıp beklemenin
 Yağmuruna rüzgarına..

Seni sevince anladım
 Tutkusunu güneşe menekşelerin
 Derin
 Tarifsiz bir sukutla
 Düştüğünde bakışların kalbime
 Neden buyuyor kalbimde bu demli yara
 Seni sevince anladım
 Hüzün vadisinde
 Çırpınışlarını nergislerin
 Yaseminlerin sararıp solmalarını
 Ceylanların
 Neden koştüğünü
 Ormanlarında yalnızlığın
 Neden vurulduğunu zalim avcılara..
 Seni sevince anladım
 Erken sonbaharlarda
 Nasıl düştüğünü
 Küskün yıldızların
 Yaprakların niçin ağladığını
 Giderken hırçın rüzgarların koynuna
 Seni sevince anladım
 Yandığını intizar denizlerinin
 Aşıkların hasretiyle
 Tutkusuyla yakamozların...

Seni sevince anladım
 Dudaklarımda birikecek kanlar
 Uğultu uğultu yaşanacak
 Korkulu, sensiz
 Gelecek yıllar
 Seni sevince anladım
 Yüreği la'leylemek
 Susmayı kal eylemek
 Dağları yol eylemek
 Nefesi kul eylemek
 Dikeni gül eylemek
 Acıyı bal eylemek
 Neymiş nasılmış yar...

Resmiye MÜMÜN (Bulgaristan)

1976 yılında Kırcaali'de doğdu. Plovdiv Üniversitesi'ne bağlı Kırcaali Lüben Karavelov Şubesi Türkoloji Bölümü'nde yüksek lisans eğitimini tamamladı.

Türkçe, İngilizce ve Resim öğretmenliği yaptı. Hâlen haftalık Kırcaali Haber gazetesinin muhabiridir.

Şiire Filiz Gazetesi'nde çıkan Öğrencilerim başlıklı şiirle adım attı. Şiirleri çeşitli gazete, dergi ve antolojilerde yer aldı.

Şiir kitabı: 'Ak Meleşim'

Kara Zindan

Kalbim kördüğüm, dumanlı başım
 Gam gerçek dostum, keder arkadaşım
 Gözüm sel pınarı, kanlı gözyaşım
 Bir sevda masalı olmuş yoldaşım

Hasretim tükenmez, çekilmez acım
 Tellerim kırılmış, çalınmaz sazım
 Yoktur yaralara merhem, ilâcım
 Bir türkü söyle gönlümde sultanım

Umut en son nefes, vazgeçmek azdır
 Çile örgü örmüş, ağlarım dardır
 Kader isyan etmiş, dağlarım kardır
 Bir şiir oku derdime devâdır

Dillerim tutulmuş, avazım kesik
 Sitemler yorulmuş, figânım yitik
 Havalem sunulmuş, çareler bitik
 Bir ağıt yak, cenazem sana gelik

Güneşim doğmaz, Cennet kara zindan
 Ayım, yıldızlarım, hepsi kırılğan
 Yollarım kaybolmuş, elimde Kur'an
 Bir ışık gönder ahirete burdan

Ademoğlu

Bak şu koskoca dünyanın haline
 Hiç kimseler çare bulamaz ölüme
 Dünyevî sevdaların peşi sıra
 Ademoğlu çıkmış çığrından zirâ

Çocuğun burnu bir karış havada
 Anababa memnun kırık durumda
 Öğrenci öğretmeni okutmada
 Sinir hakim en ufacık sorunda

Yaşlılara mezar gösterilmede
 Olmazsa sokaklar vardır bu güne
 Dine sahip çıkmak eski devirde
 Peygambere küfretmek de gündemde

Yumuşak huylular ezdirilmede
 Kaba adamlar daima hep önde
 Güçlüye sağlam destek verilmede
 Zayıfın çukura itilmesinde
 Kadının namuslu gizlenmede
 Etekleri zil çalan zirvelerde
 Sabreden dervişler hor görülmede
 Aşırı gidenler büyük sahnede
 Günahkârın ayıbı örtülmede
 Bakire yüz karası edilmede
 Hocalar günaha sürüklemeye
 Kıyamete kadar böyle sürmede

Baş Eğmem

Baş eğmem ben zorbaya, kabadayılara
 Şiddeti aşıl原因 mafya babalara
 Kendisiyle böbürlenen yaratıklara
 Ricâ ederim; sizler beni sevmeyiniz!

Baş eğmem ben yüz süze, üçkağıtçılara
 Havaî takılan beyinsiz takımlara
 Dürüstlüğü satan adî yalancılara
 Ricâ ederim; sizler beni sevmeyiniz!

Baş eğmem ben zavallı küçük korkaklara
 Beyaza kara diyen onursuz yavşaklara
 Sağ sola tavır koyan isimsiz alçaklara
 Ricâ ederim; sizler beni sevmeyiniz!

Baş eğmem ben her türlü sahte başkanlara
 Hesaba tutulan sayısız yağcılara
 “Büyük İnsan” sevdasıyla tutuşanlara
 Ricâ ederim; sizler beni sevmeyiniz!

Baş eğmem ben Allah'ından korkmayanlara
 Hiçbir engel karşısında durmayanlara
 Benim diye başını yere vuranlara
 Ricâ ederim; sizler beni sevmeyiniz!

Bekledim

Dün gece seni oracıkta bekledim
 Hani eskiden “bizim yerimiz” derdik
 Hani gözyaşları içinde gülerdik
 Ve olur olmaz şeye kafa vermezdik

Hani dünyamızı aydınlık görürdük
 Hani geleceğe gülümser dururduk
 Hani tüm aşkları tertemiz bulurduk
 Ve masal dünyada gerçeği boğurduk

Hani emellere beraber koşardık
 Hani hüznünlere beraber ağlardık
 Hani sevinçleri beraber yaşardık
 Ve mutluluktan kuşlar gibi uçardık

Hani sevdamızı hep koruyacaktık
 Hani düşmanlara kalkan olacaktık
 Hani aşıklara sahip çıkacaktık
 Ve en güzel aşkı imzalayacaktık

Dün gece seni oracıkta bekledim
 Hani birbirimize sözümüz vardı
 Hani birbirimize ömür adadık
 Ve ölüm yolunda bile ayrılmadık.

Mümin Kardeşim

Dağ başında mazlumlar ağlar
 Ateş düştüğü yeri yakar
 Zalimler de gün gelir yanar
 Sabret, güzel mümin kardeşim!

Dünya malı dünyada kalır
 Mezara kefenle yatılır
 Kibir üstünlüğü yaratır
 Sabret, güzel mümin kardeşim!

Küfür kâfirliğe götürür
 Fesat fenalığa köprüdür
 Fitne öldürmekten kötüdür
 Sabret, güzel mümin kardeşim!

Yoksuzların hakkı sorgular
Mağdurların ahı yakalar
Günahların bedeli yıkar
Sabret, güzel mümin kardeşim!

Kim ne ekerse onu biçer
Temiz yürekli makbul geçer
Eden zaten kendine eder
Sabret, güzel mümin kardeşim!

Hayat bir örümcek ağıdır
Ha varsın ha yoksun bir andır
Buna karşı ne gücün vardır
Sabret, güzel mümin kardeşim!

Sabri ALAGÖZ (Bulgaristan)

1937 yılında Koşukavak'a ilçesi Hisar Köyü'nde doğdu. Yükseköğrenimini Sofya Üniversitesi Şarkiyat Bölümü'nde tamamladı. Ardından Hukuk Fakültesi'ni bitirdi. Gazetecilik yaptı, radyo programı yönetti. Kırcaali Öğretmen Enstitüsü'nde Eski Yeni Türk Edebiyatı ve Bulgaristan Türkleri Edebiyatı okutmaktadır.

İlk şiiri 1952'de Rodop Mücadele Gazetesi'nde yayımlandı. Daha sonra şiirleri pek çok gazete ve dergilerde yayımlandı. 21. yüzyıl Türk Kültür Merkezi'nin Başkanı ve Kaynak dergisinin yazı işleri müdürüdür.

Şiir kitapları: 'İki Mezar Arasında' ve 'Gözlerim Duman Duman'

Kader Tuna Veya Keder Tuna

İsmail Tunalı'nın Tuna Boyu Dergisi'ne tebrikname

Kader Tuna, keder Tuna,
Hırçınlaşma mavi mavi
Koyunda gizlenen nefer
Beni deli eder Tuna!

Kıvrım dalam uzanırsın
Şvarsvald'dan Karadeniz'e
Sen ilham kaynağımızsın
Güftemize, bestemize.

Sular senden bana akar
Tarih içime mil çakar.
Tumbul gelin Aliş için
Ağlar ağlar ağıt yakar.

Kutsaldır suların Tuna;
Kalbten kalbe uzan artık
Erisin buzların Tuna,
Açılısın sırların Tuna!..

Ankara

İki Mezar Arasında

Yüce Tanrının rahmetine kavuşan Anne ve Babama

Güneş üç boy üzerime inmiş
Cayır cayır yakıyor beni.
Alınyazım alnımdan silinmiş,
Ölümün zehirli oku vuruyor
"Milletim", "Dinim", "Dilim" diyeni.
Gariplik dünyasında
Ne garip bir insanım,
İmansız deseler, imansız değilim
Allah'ıma, Peygamber'ime hamdolsun!
İmanım, itikadım yerinde.
Ama nedense
Arş-ı âlâya ateş püskürüyor insanım!
Ben insansız yaşamak
İstemeyen bir insanım!
Tüm karanlıkları bastım bağrıma
Ne önümü, ne ardımı göremiyorum.
İndim yerin derinliklerine
Cehennem kuyusu bir mağradayım.
Doğduğum köyde babamın mezarı,
Yeşil Bursa'da Uludağ eteklerinde

“Gel biraz da burada kal!” diyen anamın.
 Ben garibin oğlu garip iki aradayım!
 Zaman benim onmaz yaram.
 Kimileri raksetsin,
 Kimileri gülüp oynasın.
 Bense S.O.S. diye
 Avaz avaz bağırım.
 İki mezar..
 Babam “Kal” diyor,
 Anam “Gel” diyor.
 Kalsam, Anam gücenir,
 Gitsem Babam gücenir.
 Tarihin, Talihin silleleri arasındayım.
 Yaşama küsmek istemiyordum
 Tundan tuna atsa da
 Anayı, babayı, kardeşi, bacıyı,
 Çektirse de bana acılardan acıyı.
 Ama yaşamın hem yarasındayım,
 Hem yaşındayım.
 Ben sonsuz bir mağradayım...
 Önümde anamın mezarı,
 Ardımda babamın mezarı
 Dedim ya, İKİ ARADAYIM!
 Sofya - Kırcaali 1995

Kırcaali Anıları

Sokaktaki yürüyenlerin
 Akşamüstü uzayıp giden gölgelerini
 Bile özlerim buradan uzak kalınca,
 Suların tuzunu tadarım
 Denizin hırçın dalgalarına dalınca,
 Baharda açan akasyaların
 Esir eder beni kar beyazlığı
 Ayna tutar içime
 Uzun kış gecelerinin ayazlığı.
 Sanki bir meydan sazıyım
 Medrese önünde
 Telleri gergin
 Koptu kopacak.
 Ayşe Molla Çeşmesi'nden su içen
 Tüm dertlerine devâ bulacak.
 Nice yıllarım geçti burada
 Yıllar benim

Ben yuların nazıyım
Anılar uğruna
Bir ömürden olmaya razıyım.
Ben Kırcaali Meydanında
Vatan nağmeleriyle inleyen
Telleri gergin
Koptu kopacak
Meydan sazıyım!

27 Nisan 2003, Sofya

Kırcaali

Kırcaali
Bu şehir gurbetçiler şehri,
Ana kucağından,
Baba ocağından ayrılan
Bir daha dönmüyor geri.
Burada ne yaşamın,
Ne insanın
Asla bilinmiyor değeri.
Kırcaali Gurbetçiler yeri...
Sokaklarında söylense de bir Türkü,
"Yaman Ali"
Zannetmeyin ki, buradadır Bab-ı Ali
Düşünen yok
Ne olur
Ne gider
Fakir fukaranın hâli.
Nafaka yapamazsın ki, etraftaki cibali.

Atalar dese de,
 Zamanlar değişti
 Kül, kömür yiyemezsin
 “Bugün böyle,
 Yarın Allah Kerim” diyemezsin.
 Unutmaya gelmez şunu
 Yüce Rabbimiz diyor ki;
 “Sen çalış kulum, ben vericiyim”
 İşini bilmezsen
 Ben ancak yandan bir seyirciyim!

Ağustos - Eylül 1994
 Kırcaali

Yollar

Yolların türlerini bilirim hayatta.
 İnişli çıkışlıdır onlar,
 Kimileri virajlı
 Kıvrım dolam...
 Kimileri dümdüz,
 Kinlileri asfalt
 Bakarsın önümüze serilivermiş,
 Ömür kısaltan
 Bilmediğimiz ARA YOLLAR.
 Ah, sonu görünmeyen
 Kara yollar,
 Yüreklere yara yollar...
 Hele de bize balık misali
 Sıcak kum üzerinde
 Can verdiren ARA YOLLAR!

Mayıs, 1995
 Kırcaali

Sezen SEYFULLAH (Makedonya)

1983 yılında Makedon'ya da doğdu. Üsküp Aziz Kiril ve Metodiy Üniversitesi – Filoloji Fakültesi, Türk Dili ve Edebiyatı bölümü ile Arnavut Dili ve Edebiyatı Dilbilimini bitirdi. Üsküp Aziz Kiril ve Metodiy Üniversitesi – Filoloji Fakültesi'nde Yüksek Lisans Eğitimini tamamladı.

Üsküp UFUK Derneği tarafından yayınlanan UFUK Dergisi'nin de yazı işleri müdürüdür. Aylık Weekly Balkan dergisinde Türkçe süpervizörlük ve köşe yazarlığı yapmaktadır.

X

Babam Eyüp Seyfullah'a

Bir secdeye başını koyar gibi huzur aldığın bir hayat varsa
 Bunu sol yanında duran birine bağlıyorsan
 Aklından başka şeyler geçemiyorsa
 Düşüncelerin odak noktası değişmiyorsa
 Hayat, onun dışında sana bir şeyler katamıyorsa
 Güzel Allah'ımın elbet bir bildiği vardır

Aşkın nefes kestiği anlara denk gelebilir insan
 Kuralların olabilir değişilmez bir yasan
 Bunları takar mı sanıyorsun bu gözler bu kalp
 Takmıyor hiçbir şeyi gözlerim değer vermiyor hiçbir şeye
 Değerli olamıyor hiçbir şey
 Hatta hiçbir şey bile ufalanıyor gözlerimin değerinde
 Aziz Allah'ımın elbet bunda da bir bildiği vardır

Dualarım hep şundan ibaret Hz. Ali'nin dediği gibi
 Allah'ım, gönlümdekini hakkımda razı eyle diye
 O da beni hayırlısıyla sevsin, göz kapakları benden
 başkasına kapalı olsun diye
 Dua ediyorum gündüz gece en samimi niyetlerle
 Ameller niyetlere göredir,
 Veren Allah vermiyorsa, susuyorum, sabrediyorum ve hep
 dua ediyorum

Vermiyorsa Yaradanımın elbet bir bildiği vardır
 İbadetin bağladı huzurunu gönlüme
 Sünnet olan sohbetin huzur verdi beynime
 İnsan kalbiyle değil beyniyle bağlanır birine
 Hiçbir şeyimiz ortak olmasa bile
 Ortak olan noktamız kiblemiz ölesiye!
 Yaradanımın yolunda başlarımız buluşur belki farklı za-
 manlarda
 ama aynı secdede
 Secdede huzur bulan varlığımız gibi
 Yürekler de erişse secde mertebesine
 O zaman problem kalmayacak, bu kalpler yanmayacak
 Ama elbet Rahim, Rahman ve Kadir olan
 Güzel Allah'ımın elbet bir bildiği var...

Gel, bilirim bu hayatta bazen olmuyor hayallerimiz, anın-
 da istesek de

Uzak durmaya çalıştığın hayallerine kavuştururum belki
 seni

Bilemezsin ki!

Sen benim yıllardır anne olabilme hayaliyle yandığımı
 bilmesen dahi

Ben senin bir kız çocuğu babası olmayı hayal ettiğini çok
 iyi biliyorum

Sana belki de sırf bu yüzden bağlar köprüler kuruyorum

Belki de beynime bu yüzden laf geçiremiyorum

Belki de sırf bu yüzden senden vazgeçemiyorum.

Susuyorum, sabrediyorum ve hep sana geliyorum her gece düşüncelerimle

Seni düşünmekten alamıyorum kendimi

Susuyorum, sabrediyorum ve hep sana doğru geliyorum
Zül Celal vel İkrâm olan Allah'ımın elbet bir bildiği vardır.

Baba...

Babam...

Herkes kadar mutlu olan ve...

Herkes kadar bu hayatta acı, hüznün, kayıp diyetleri veren babam...

İçinde ben de dahil üç evladının yorduğu

Kimi zaman torununu koruduğu

Kimi zaman annemle ortak hayat koştuğu bu yıpranmış hayattan yorulan babam...

Seni anlatamıyorum ki kelimelere sığmıyorsun...

Seni neyle anlatsam, neyle tarif etsem bilemiyorum...

Çünkü o kadar gururluyum ki kendimle senin gibi bir babanın kızı olmaktan...

Bıkmıyorum senden örnek alarak bu hayatta yorulmaktan...

Sayende her şeye farklı yorum yapabiliyorum...

Çünkü sen hayatımda başlı başına farklı bir yorumsun zaten...

Keza benim de hayatımı annemle birlikte yorumlayan kişisin...

Özverilerin her zaman başımın tacı olacak ve bunlar beni iyi bir geleceğe hazırlayacak...

Korkmuyorum hayattan, asıl korkutan şey yanlışlarım ama tekrardan işlediğim aynı yanlışlarım...

Yalnız başıma aldığım kararlarım korkutuyor beni ve bu yalnızlık korkusu sarıyor bedenimi, sen olmayınca yanımda...

Alnımı secdeye koyduğumda nedense bütün hayat çizgim gözümün önünden geçer bir bir...

O an Yaradana hesap veriyorum gibi hissettiğimden olsa gerek

Bütün doğrularım için şükür ve yanlışlarım için af dilediğim gibi

Bana bahsettiği bu muhteşem insanlara yani sen ve diğerlerine

Huzur, sağlık ve en güzelini versin diye hep yalvarıyorum...

Babacığım...

Erkeklerden korkuyorum...

Hayatımda tek korkmadığım erkek sensin...

Kimse senin kadar dürüst sevemiyor beni...

Kimse senin kadar dürüst kucaklamıyor bedenimi...

Bir gün belki telli duvaklı uçacak bu kızın...

Ama ömür boyu özleyecek onu seven ilk erkeğini...

İlk göz ağrın olarak açmışım dünyaya gözlerimi...

Sütümü, mamamı hazırlamışsın hiç çekinmeden...

Bunları bana anlatan başka bir fedakar, o da annem canımın içi...

Hep anlatır bana seni için için...

Altımı temizlemişsin, uykunu bölmüşsün, tam bana hem annelik hem babalık yapmışsın...
 Şimdi seni başımın tacı yapmayayım da nasıl anlatayım...
 Artık gözünde gözlük, saçının ortasında saçların dökülmüş de olsa...
 Şakaklarına aklar düşmüş de olsa...
 Sen benim babamsın, hayattaki ilk aşkım...
 Ve tabii ki son aşkım olarak hep kalacaksın...
 Şimdi 59 yaşındasın ve torununu sevdiğin yaştasın...
 Herkes seni çok seviyor...
 Hep ilk göz ağrın olarak kaldım bu hayatta...
 Annem hep diyor ki erkek evladına her baba sevinir...
 Ama sen ilk kızısın onun, ilk göz ağrısı, ilk evladı...
 Baban bir tek senin doğumunda göz yaşı döktü...
 İlk defa ona babalık hissini sen tattırdın der...
 Ne mutlu bana...
 Annemden duydum yine...
 Kardeşimi evlendirirken gözyaşı döktün, buna şahidim...
 Ama benim için demişsin ki...
 İlk göz ağrın evlenince işte o zaman sadece ağlamakla kalmam, benden kopamayacağımı itiraf etmişsin...
 Ben de senden kopamam yakışıklı, gururlu ve onurlu babam...
 Seni çok seviyorum...
 İyi ki varsın ve unutulmazsın...

Bir Şiir Akşamı

Bir Nisan Akşamı Melekler Ağlıyor!
 Şiirdi bir nebzedeki seni bana bağlayan
 Bir gitar bir bakış bir de iyi niyetlerin
 Bir şiir akşamı ben hülyana daldım!
 Kahvemi yudumlarken, kitap okurken
 Bir keyif süresince aklıma geliyor!
 Ezan sesleri seni yad ediyor
 Kısa da olsa!
 Mazim de geleceğim de senle dolu
 Ümitlerim de sensin bir de anılarım
 İç huzura senle giriyor beynim ve sol yanım

...

Suskuuuluęum bazen sende isyan ediyor
 Bir susuyorum karşıda bir gözlerim kararıyor
 İçim bazen gülüyor bazen de ağlıyor
 Senin bu kararsızlıkların yüzünden
 Bir şiir akşamı bağlandı umutlarım;
 İlk mektubumu sana yazmış oldum
 Hayalinde hep bir kız babası olmaya aday bir insandın sen
 Yavuz Bülent'in dediği gibi:
 Bir dağbaşı yalnızlığı yaşıyorum yeniden
 Bu dağbaşı yalnızlığı sen de bilirsin ki şairin dediği gibi
 ölümden beter
 Ama varsın hiç kimse aramasın sormasın beni...
 Sen gelsen yeter bir şiir akşamı...

Üsküp

Gitmek istedim gittim,
 Tıpış tıpış geri döndüm
 Ne kalenden, ne köpründen, ne de Yiğit Paşa'nın 1392'de
 fethettięi yadigarından vazgeçemedim

Şanın büyüktür,
 Yahya Kemal sende, sen Yahya Kemal'de, bir memleket gibi-
 siniz...
 Hep birbirinizden bahsedersiniz ama bir türlü kavuşamaz
 avuçlarınızın içi.

Bu Üsküp neler görmedi, neler yaşamadı...
 Hangi yüreği dağlamadı, hangi gözleri ağlatmadı...
 Üsküp ayırdı can ciğerleri,
 Ve Üsküp içinde trenler kalkar istasyondan
 Anavatana bir göç başlar
 Beyinlerden de göç başlar İstanbul'a doğru
 İki kardeş, ana evlat, baba oğul, dede torun
 Üsküp'ten yürekler kalktı
 İstanbul'a yola çıktı

İstanbul'da Üsküp'ümün kulakları hep çınladı...
 Üsküp Üsküp diye nicelerin kulakları yankılandı...
 Bu özlem bitmek bilmez...
 Sonu gelmez ayrılıkların
 Üsküp'üm bir yadigardır... Emanettir...
 Buralardan göç edenlerin, yüreğinden göç edemediği memle-
 kettir...
 Ve hep bir vasiyet gibi öldüğünde gömülmeyi istediği kara
 topraktır Üsküp!..

Üsdad!

Üstad seni öyle bir benimsedim ki...
 Necip Fazıl'dan Ayasofya İsyan'ını dinler gibi benimsedim,
 Yeni doğan çocuğunun kulağına ismini üç defa okuyan bir
 babanın şefkati gibi benimsedim,
 Çanakkale Destanı'nda şehit ya da gazi olurken,
 Tekbir seslerini beyninden çıkarmayan Mehmet gibi be-
 nimsedim...
 Yaradana kavuşmaya ramak kala bir insanın dudakların-
 daki dua olan Kelime-i Şanadet gibi benimsedim...
 Ben mi yeni anlıyorum, ,
 hayat mı yeni öğretiyor bilemiyorum ama
 Ben seni çok benimsedim be Üstad...

Şefaaf AHMET (Yunanistan)

1985 yılında Gümölcine'de doğdu. Hukuk Faköltefi mezunu olan Ahmet, hâlen serbest avukat olarak görev yapmaktadır.

Şiirleri değişik dergilerde yayımlanmış, İngilizce ve Azerbaycan Türkçesi'ne çevrilmiştir.

Şiir kitabı: 'Çağlayan Ruhun Derinlikleri'

Yücelen Sevgimiz

Dudaklarımdan dökülen
 Birkaç mutlu sözdü sevgin
 Rüzgârların dansıydı izlediğin
 Bazen doyasıya coşkuydu gelişin
 Oysa martıların ağlayıştıydı
 Göçündeki hasretin
 Serçenin titrekligiydi kalbim
 Kırılmaya hazır cam gibiydi benliğim
 Bakışındaki masumiyetti
 Yüzümdeki gülümseyişim
 Notasız bir besteydi
 Senin yokluğunda hasretin
 Birlikte gökyüzünde parlayalım diye
 Yıldızdı yüreğim
 Benimle kaymaya var mısın diye

Sana gelen bir çağrıydı
 Fişenklerdeki yankılanışım
 Ve sen mavilikleri dolduran
 Yıldızdın bütünleştiğim
 İçimi aydınlatan bir ışıktı sezdiğim
 Ve ırmaklardan akan
 Bestemizdi kenetlendiğimiz
 Aynadaki ben Sen
 Sen de bendim izlediğimiz
 Kırılmamaya inat
 Koklanmamış bir güldü yüceliğimiz
 Sadece aşktı inandığımız
 Bu satırları yazan
 Büyülü bir parmaktı mucizemiz
 Kimse bilmesin diye
 Kalbimize kilitletiğimiz.

Sen Sadece Gidiyorsun

Sen şimdi gidiyorsun
Giderken ardında
Açmamış çiçekleri
Gelmeyecek baharları götürüyorsun
Umutlarımı
Sen sadece gidiyorsun
Ardında anıları
Doğmayacak bebekleri
Koklanmamış güzellikleri götürüyorsun
Sen sadece gidiyorsun
Ardında pembe rüyaları
Dinlenmemiş masalları
Söylenmemiş şarkıları götürüyorsun
Sen sadece gidiyorsun
Ardında verilmemiş sözleri
Edilmemiş emekleri de götürüyorsun
Sen Sadece gidiyorsun
Ardında yılların bıraktığı bir enkaz
Yolların unuttuğu bir yolcu bırakıyorsun
Sen sadece gidiyorsun.

Vazgeçilmez

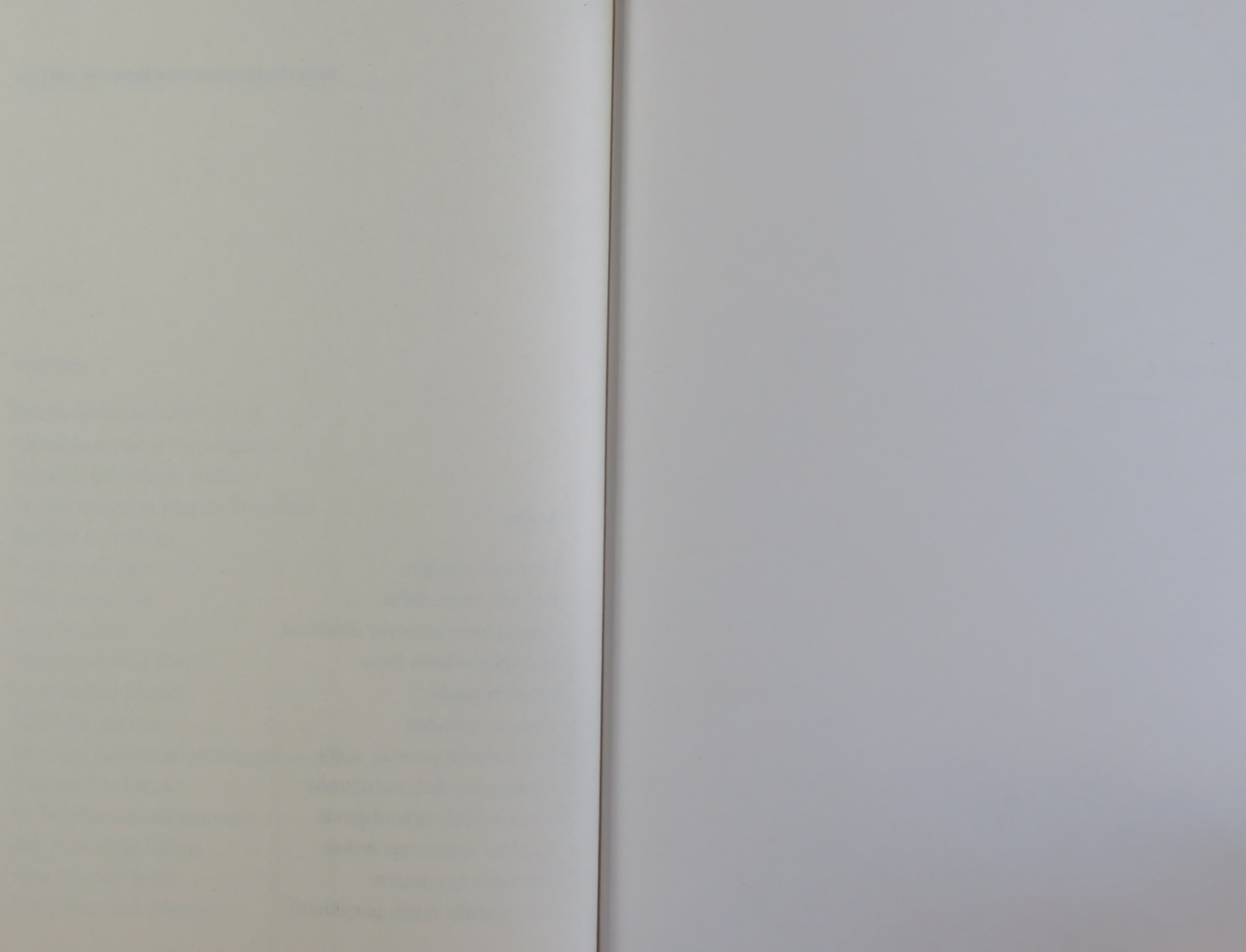
Bu son yıkılışı kalbimin
Bu son yenilişim
Şimdi susuyorum
Hayatından belki sadece ama
Gidiyorum
Her acı bir gün unutulur
Yerini dolduracak
Mutlak bulunur
Bir rüzgar eser
Her şey anlamadan
Bir anda biter
Sanki yokmuşçasına
Hiç yaşanmamışçasına
Geç kalmamak gerekir
Çünkü hiç kimse
Vazgeçilmez değildir

Yeniden

Dindirilebiliyor kalbin yarası
Zamanla emektar bir sevgiliyle
Yeniden gülebiliyor yüzler
Bu kez mantıkta yürekle birleşince
Eriliyor mutluluğa
Sevgi emek ister
Sevgi yürek ister
Sevgi sevmek
Ama sevmekte ister
Unutulabilir isimler
Edilebilir yeminler
Hatıralar dalgaların götürdüğü yeredir
Unutma her hatıra
İyi hatırlandığında hatıradır
Aşk acıyı sever bilirim
Ama oyunun galibi
Her zaman hak edendir.

Acaba

Yeniliyor yüreğim
Her gün biraz daha
Göz yaşlarım kuruyor defalarca
Gül ağlıyor kana kana
Bazen biranda
Coşuyor yeniden
Neyin şiirini yazmalı acaba
Güneş yüze dokunduğunda
Ya da bulutla ağlandığında
Çiçekler seriyorum önüne
Derinden ta içimden
Koklayabilir misin gerçekten?

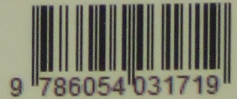
Uluslararası
I.Balkan Türk Şairleri
Buluşması 2012

International I.Balkan Turkish Poets Meeting

Kırcaali
Şiir Seçkisi

ISBN 978-605-4031-71-9

9 786054 031719